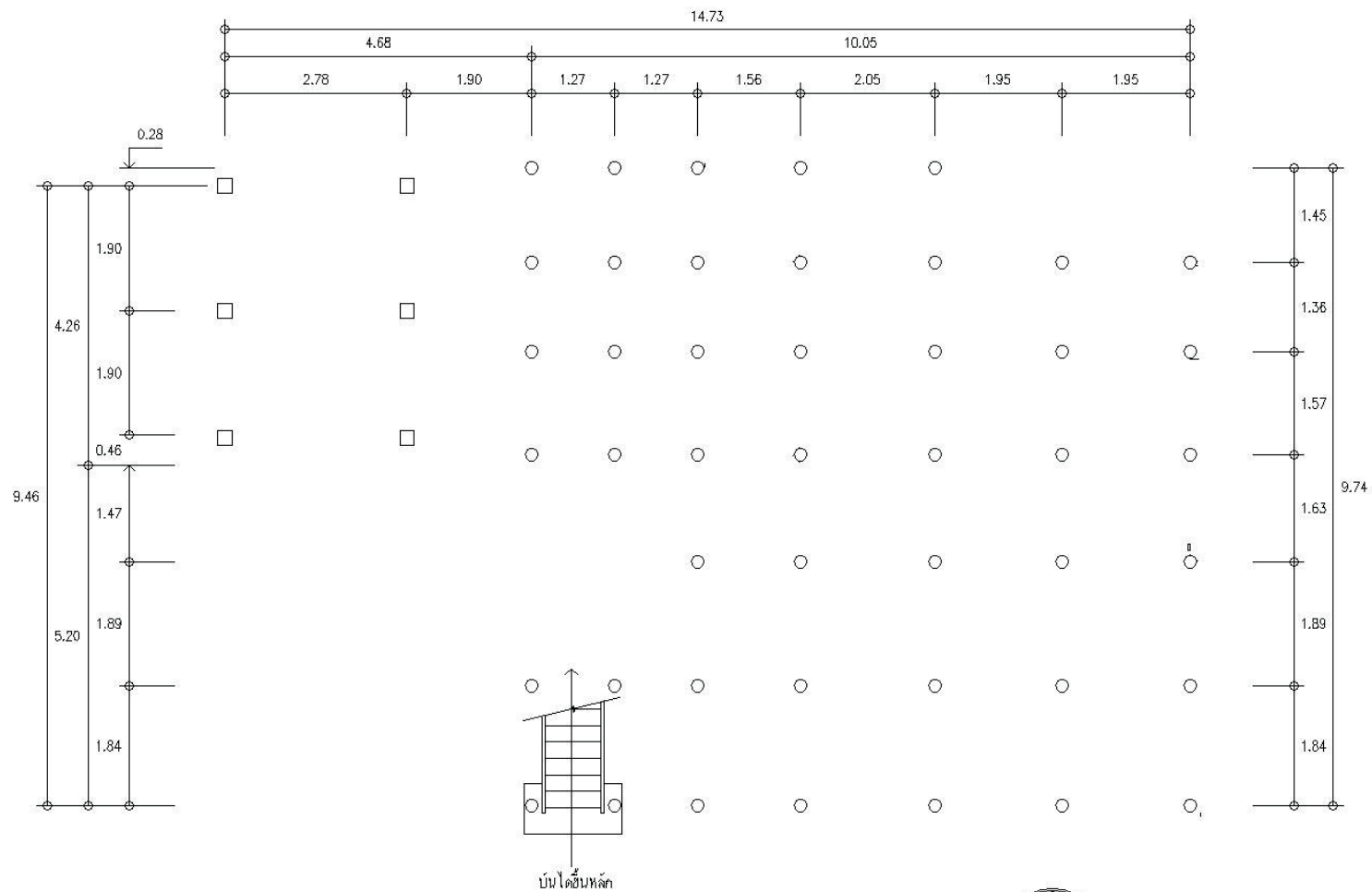
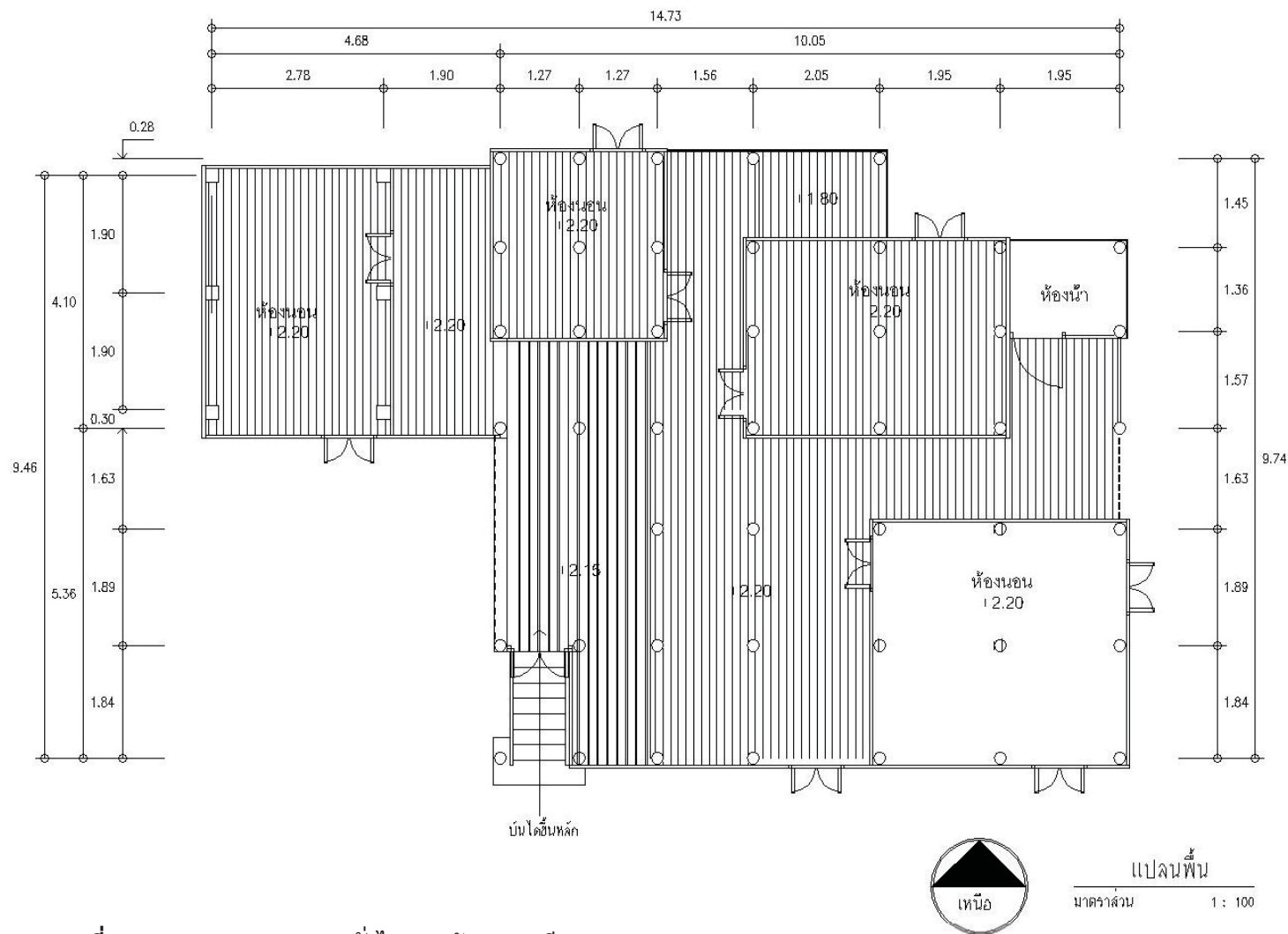

ภาพที่ 3.67: ภาพแสดงสภาพทั่วไปของบ้าน นายธีรยุทธ วาเพชร

ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ ตำบลแม่นาเรือ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

ภาพที่ 3.68: ภาพแสดงสภาพทั่วไปของบ้าน นายธีรยุทธ วาเพชร

ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ ตำบลแม่นาเรือ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

ภาพที่ 3.69: ภาพแสดงสภาพทั่วไปของบ้าน นายธีรยุทธ วาเพชร
 ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ ตำบลแม่นาเรือ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

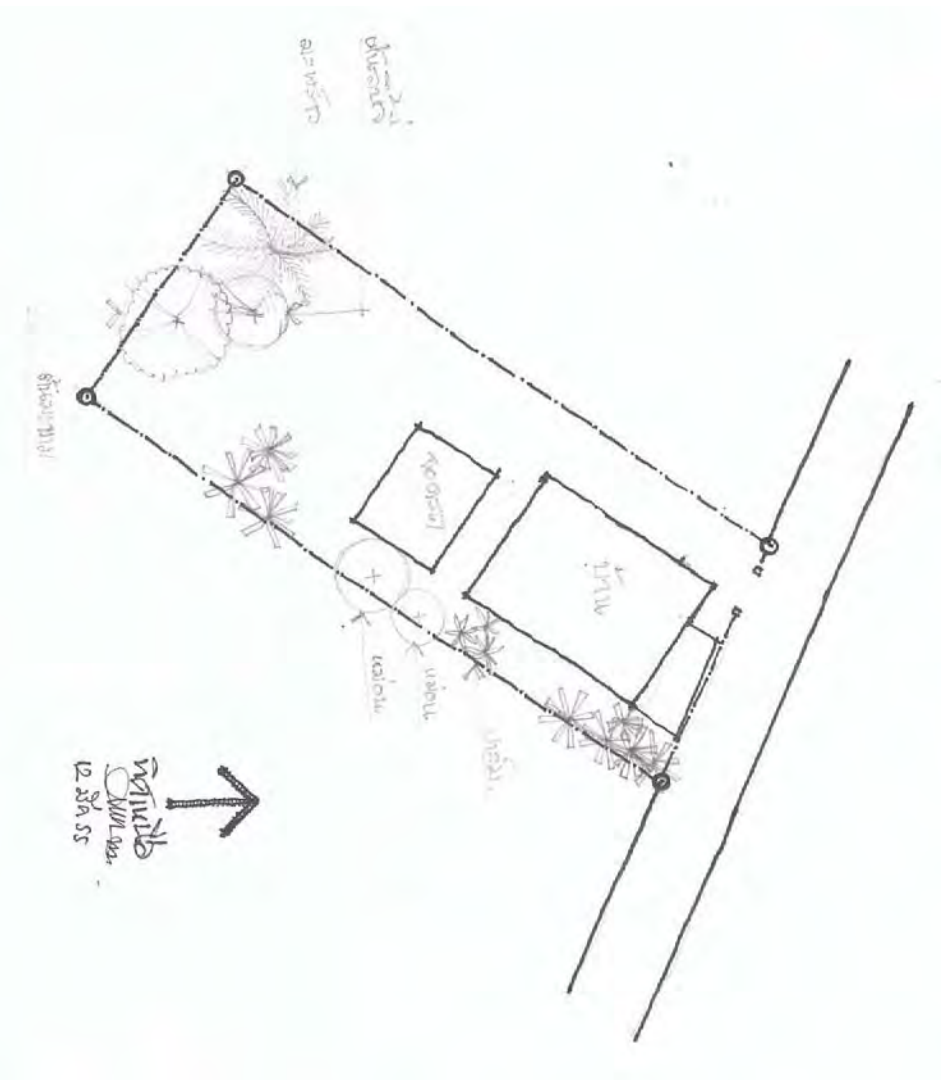

ภาพที่ 3.70: ภาพแสดงสภาพทั่วไปของบ้าน นายธีรยุทธ วาเพชร

ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ ตำบลแม่นาเรือ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

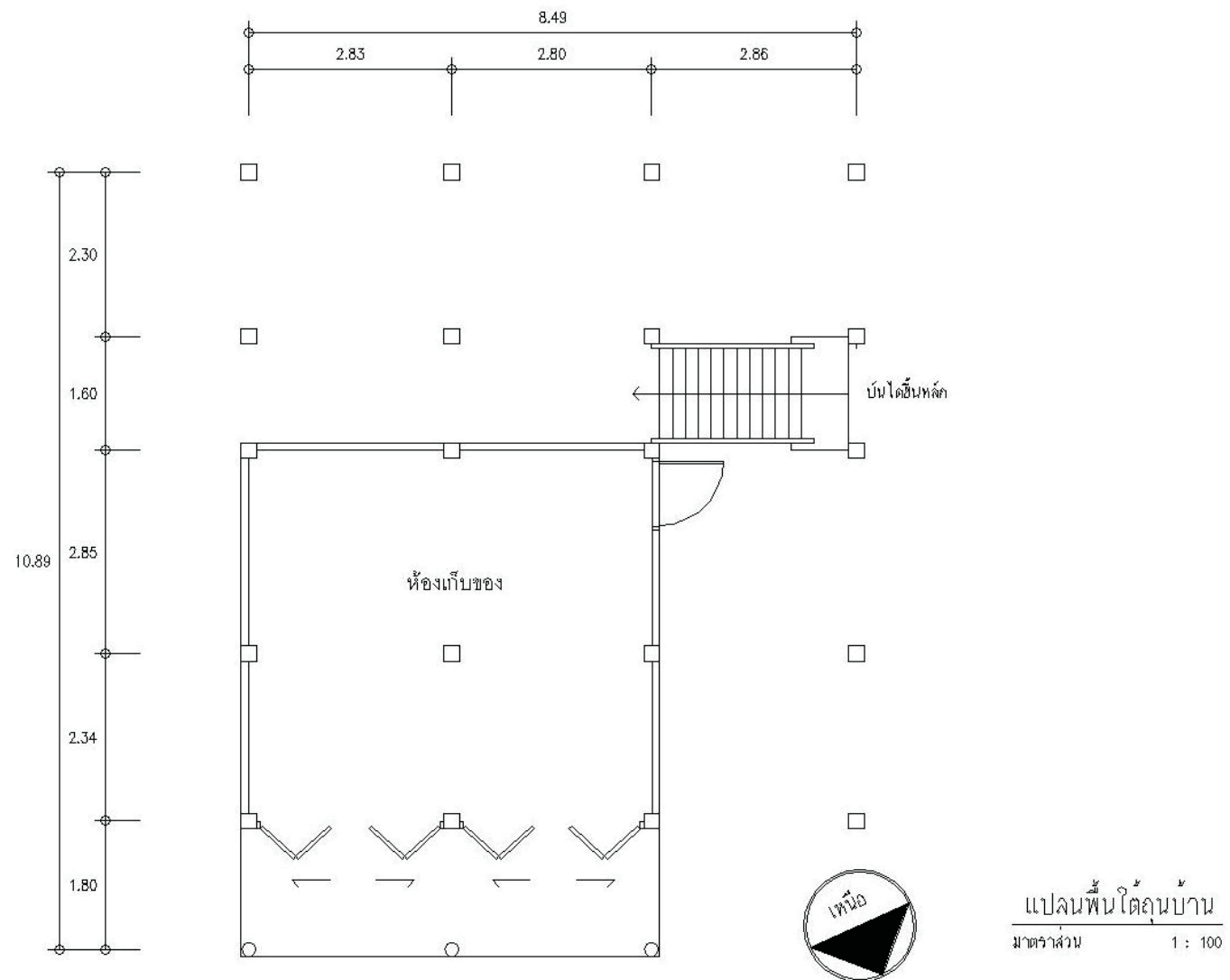
ลำดับที่ 015

เจ้าของบ้าน = นางต้อม อุปาปิง

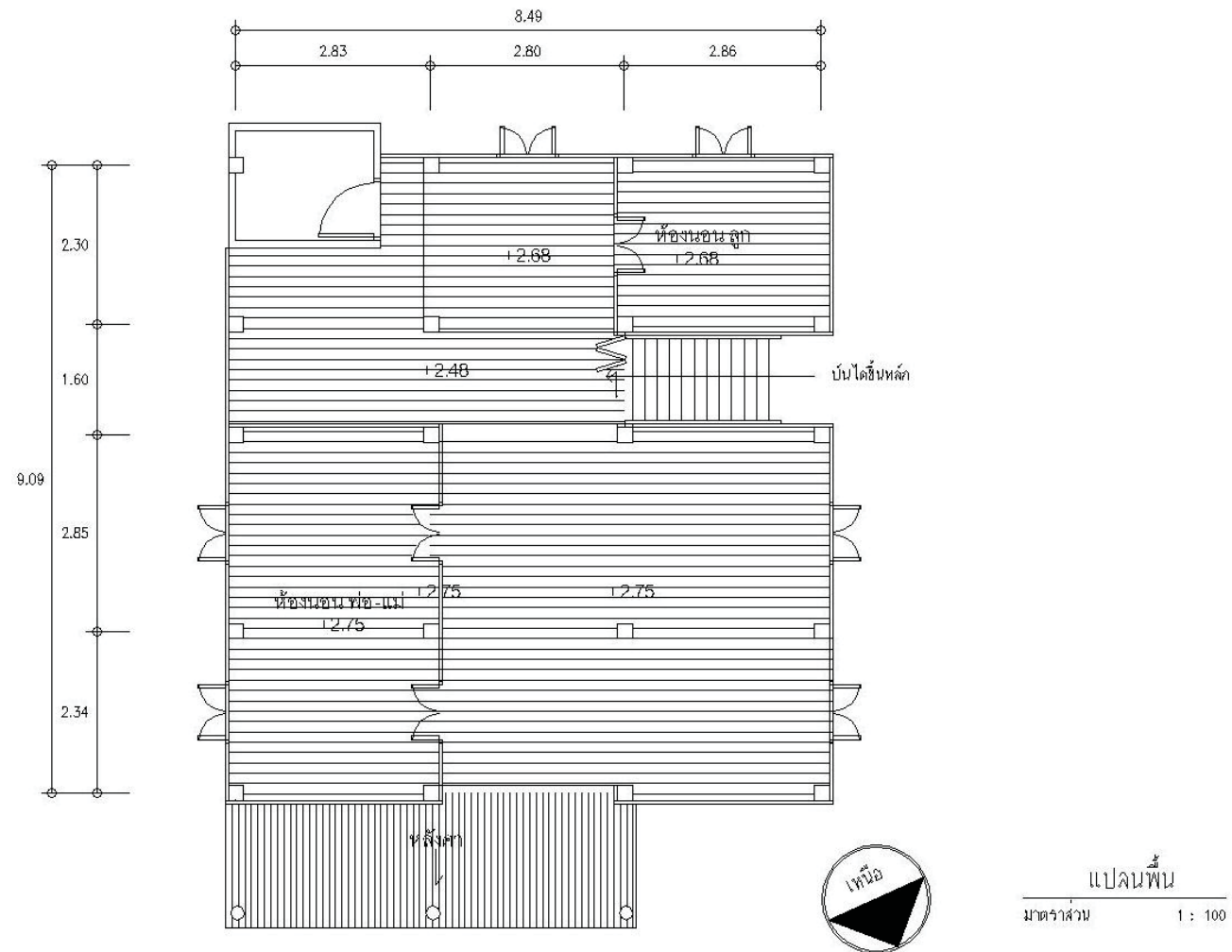

ภาพที่ 3.7.1: แสดงผังบริเวณบ้าน นางต้อม อุปาปิง

ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ ตำบลแม่นาเรือ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

ภาพที่ 3.72: ภาพแสดงสภาพทั่วไปของบ้าน นางต่อม อุปาบิง
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ ตำบลแม่นาเรือ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

ภาพที่ 3.73: ภาพแสดงสภาพทั่วไปของบ้าน นางต้อม อูปาบิง
 ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ ตำบลแม่นาเรือ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

ภาพที่ 3.74 ภาพแสดงสภาพทั่วไปของบ้าน นางต่อม อุปาปิง
 ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรื้อ ตำบลแม่นาเรื้อ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

ภาพที่ 3.75: ภาพแสดงสภาพทั่วไปของบ้าน นางต่อม อุปาปิง
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่บ้านแม่นาเรื้อ ตำบลแม่นาเรื้อ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

2) ภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมและวิถีชีวิตชุมชน

การสำรวจพื้นที่สถาปัตยกรรมอาคารในเขตอำเภอเมือง เพื่อแสดงให้เห็นสภาพของสังคมและวิถีแห่งวัฒนธรรมในอดีต ที่มียุคหนึ่งในการสำรวจงานอาคารพักอาศัยประเภทเรือนพื้นถิ่นที่อยู่ในเขตเมืองซึ่งการศึกษาจากการสำรวจพบว่า เรือนพื้นถิ่นในเขตเมืองที่ยังคงอยู่สภาพที่มีการใช้งานปกติและยังสามารถเข้าไปดำเนินศึกษาวิจัยนั้นพบว่าอยู่ในเขตพื้นที่ตำบลแม่น้ำเรือ อ.เมือง จ.พะเยา ซึ่งจากการสำรวจเบื้องต้นพบว่าในพื้นที่ดังกล่าวพบเรือนพื้นถิ่นที่มีอายุการก่อสร้างตั้งแต่ 40 – 60 ปี พบว่ามีจำนวนทั้งหมด 15 หลัง ที่หลงเหลืออยู่ในสภาพที่มีการใช้งานและปล่อยรกร้างในบางหลัง

หมู่บ้านแม่น้ำเรือ จากการสืบค้นและการสัมภาษณ์ข้อมูลพบว่าประชากรส่วนใหญ่เป็นคนพื้นเมืองและพบว่ามีการพบปะชุมชนอยู่มากกว่า 2 ชั่วอายุคน (มากกว่า 100 ปี) มีการอพยพย้ายถิ่นฐานมาจากจังหวัดลำปางมีความเชื่อทั้งในการนับถือศาสนาพุทธและความเชื่อทางพิธีกรรมของคนล้านนาในถิ่นถิดี เทวดาเจ้าที่ มีขนบธรรมเนียมและวัฒนธรรมเหมือนกลุ่มคนล้านนา ในชุมชนมีอาชีพหลักคือการทำอาชีพเกษตรกรรม ประกอบด้วยการปลูกข้าว การเก็บหมาก การเลี้ยงสัตว์สำหรับใช้ในการเกษตร และงานช่างในการแปรรูปไม้เป็นเครื่องมือใช้ของตกแต่งและรวมถึงการทำพาหนะสำหรับขนส่งในอดีต เช่น การทำ “ล้อจัว” หรือ “ล้อควาย” หรือในภาษาไทยกลางเรียกว่า เกวียน มีการกลึงแกะสลักตุ้มหัวล้อเกวียน การกลึงเต้าไม้ลูกกรงสำหรับเบี่ยง เป็นต้น

ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมและประเพณี นอกจากการเข้าร่วมวัดตามประเพณีในวันสำคัญทางศาสนาแล้วการเข้าสู่สถาปัตยกรรม และดำเนินวิถีวันสงกรานต์ การนอนฟังธรรมเตือนใจ หรือเรียกว่า งานเข้าธรรม ถือเป็นประเพณีที่ชุมชนให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก ทางด้านวัฒนธรรมและการแต่งกายพบว่าในวัยผู้ชายในอดีตนิยมการ “สัก” ซึ่งลักษณะของสิ่งที่สักลงบนร่างกายมีหลายชนิดขึ้นอยู่กับความเชื่อ และความต้องการส่วนบุคคลซึ่งมีความเชื่อมาจากรากฐานทางวัฒนธรรมของคนในชุมชน เช่น การบวชเรียน และความเชื่อส่วนบุคคล ซึ่งยังคงพบเห็นร่องรอยของการสักในชายที่มีอายุตั้งแต่ 60 ปี ขึ้นไป ซึ่งสืบสันพันธ์กับตำแหน่งทางสังคมในชุมชนของผู้ชายที่ถูกเรียกว่าเป็น “น้อย” และ “หนาน” ซึ่งเป็นตำแหน่งทางสังคมที่เกิดขึ้นจากการเรียกของการมีพรรษาในการบวชเรียนในอดีต เครื่องแต่งกายในผู้ชายนิยมกางเกงผ้าเตี่ยวที่ทำมาจากผ้าฝ้าย ลักษณะกว้างว่าย้อมด้วยสีกรมหรือสีน้ำเงินเข้ม

การแต่งตัวของผู้หญิง ที่อายุตั้งแต่ 60 ปี ขึ้นไปนิยมนุ่งผ้าซิ่น และสวมเสื้อผ้าฝ้ายย้อมด้วยสีกรม (สีน้ำเงินเข้ม) ลักษณะแขนยาว หรือเสื้อสีขาวสำหรับการแต่งตัวในวันที่มีพิธีทางศาสนา ซึ่งปัจจุบันเครื่องแต่งกายมีการปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัยและความสะดวกของการดำรงชีวิตทั้งในเครื่องแต่งกายในผู้ชายและผู้หญิง

ในด้านวัฒนธรรมการกิน ทั้งชายและหญิงนิยมเคี้ยวหมาก ซึ่งสามารถหาได้ในชุมชนและเป็นที่แพร่หลายอีกชนิดหนึ่งที่สามารทำได้ให้ชุมชนตั้งแต่อัตถ์ถึงปัจจุบัน จากการสัมภาษณ์พบว่าประมาณ 40 ปีก่อน หมาก 1 หัว หรือ 1 พวง จะมีอยู่ 10 ไหล่ (เส้น) ราคาพวงละประมาณ 5 บาท หรือประมาณเส้นละ 50 สตางค์ จนถึงปัจจุบัน ราคาประมาณ พวงละ 10 บาท

ภาพที่ 3.76: แสดงการผ่าหมากเสียบสำหรับขาย

ที่มา : การสำรวจพื้นที่หมู่ 10 วันที่ 16 ธ.ค 2555

3) ภูมิโนเวศน์ ภูมิลักษณะ ทางวัฒนธรรม กับความสัมพันธ์กับวังของชุมชน

การเริ่มต้นของการสร้างหมู่บ้านแมนาเรอ จากการสืบต้นด้วยวิธีการสัมภาษณ์ พบว่าเริ่มแรกของการสร้างหมู่บ้านมีเพียง 3-4 หลัง และมีชุมชนเริ่มแรกเพียง 2-3 ชุมชน เท่านั้น ลักษณะของการตั้งถิ่นฐานของชุมชน มีลักษณะกระขอบด้วย (1) มีการปลูกเรือน โดยยึดเอาการปลูกเรือนตามแม่น้ำสายหลักที่ไหลผ่านหมู่บ้าน คือ แม่น้ำแมนาเรอ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ [2] พบว่าขนาดความกว้างของแม่น้ำแมนาเรอมีความกว้างกว่าแม่น้ำแมนาเรอประมาณ 2 เท่า หรือประมาณ 15 เมตร และ (2) การปลูกเรือนตามพื้นที่เกษตรกรรมของตนเองโดยมีใช้เส้นทางการสัญจร หรือที่เรียกว่า “กองกิด” หรือ “ทาง” สาธารณะซึ่งแต่เดิมเรียกว่ากอง เป็นเส้นทางติดต่อคมนาคมสัญจรระหว่างบ้านต่อบ้าน ทั้งนี้การใช้คำกว้างทาง ซึ่งแสดงถึงการไม่ได้แบ่งลักษณะของ ทาง ให้เป็นเหมือนถนน เหมือนเช่นในสมัยปัจจุบัน เพียงแต่เป็นทาง ในพื้นที่ คือ พื้นที่ส่วนกลาง ที่แต่ละบ้านมีเอาไว้ใช้สำหรับการเดินติดต่อกันระหว่างบ้านต่อบ้านเท่านั้น ซึ่งความหมายของกองกิดในที่นี้คือ ทางที่มีลักษณะเป็นทางเดินแคบ เชื่อมต่อทางเดินไปยังระหว่างพื้นที่บ้านแต่ละบ้าน สภาพของพื้นที่หมู่บ้านแมนาเรอ จากการสัมภาษณ์พบว่า ในอดีตส่วนใหญ่มีการปลูกกล้วย และหมาก สำหรับบริโภคและขาย เป็นพืชส่วนใหญ่ที่ปลูกไว้กินและขายของบ้านแต่ละบ้าน นอกจากนี้โดยสภาพแวดล้อมส่วนใหญ่ก็จะประกอบด้วยพืชพรรณประเภทฝักรสวน พื้นดินเช่น ฝักแคบ(ฝักตำลึง) ต้นหมากปู้(ต้นหมาก) ต้นฝักกุลิง (ต้นใบชะพลู) เป็นต้น

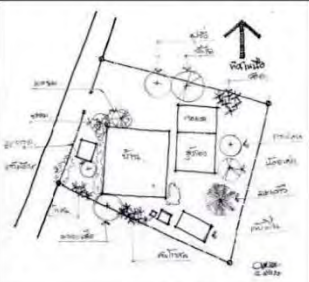
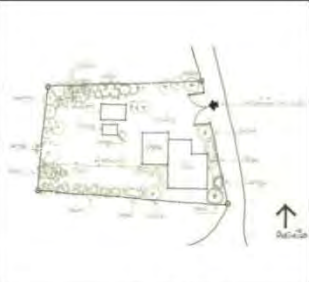
สภาพพื้นที่ของชุมชนในอดีตมี “กองกีด” หรือทางสาธารณะเป็นลักษณะทางลูกวิ่ง แทรกตัวไปตามพื้นที่ระหว่างบ้าน การกั้นเขตของทางเข้าหน้าบ้านนิยมใช้ไม้ไผ่ทำเป็นรั้วและประตูรั้วหน้าบ้าน ซึ่งไม้ไผ่มีความแข็งแรงเพียงแต่เป็นเครื่องแสดงเสมือนหนึ่งสัญลักษณ์แสดงขอบเขตของพื้นที่บ้าน ซึ่งปัจจุบันยังคงพบเห็นอยู่ในชุมชนแม่น้ำแควแต่พบว่าคงเหลืออยู่จำนวนน้อยมาก ทั้งนี้ปลายทางของกองกีด จะไปบรรจบกันที่กอง ที่มีจุดหมายมุ่งหน้าไปยังศูนย์กลางของชุมชน คือวัดแม่น้ำแคว ลักษณะเส้นทางเข้าหมู่บ้านในอดีต มีเพียงเส้นทางเข้าและออกหมู่บ้านเพียงไม่กี่เส้นทาง

ปัจจุบันมีถนนทางหลวง เส้นทางสายหลักรอบกว๊านพะเยาทางฝั่งทิศตะวันตกเกิดขึ้นและตัดผ่านเชื่อมต่อไปยังหมู่บ้านและตำบลต่างๆรอบกว๊านพะเยา จึงทำให้ “กองกีด” ไม่เกิดและเลิกเห็นจนเคย กลับมีการขยายตัวและพัฒนาจากซอยเล็กหรือทางเดินเล็กๆที่เป็นถนนลูกรังกลับกลายเป็นถนนคอนกรีตหรือถนนที่มีการลาดยาง และหลายสายของถนนมีปลายทางไปบรรจบกับถนนหลวงที่ตัดขึ้นใหม่

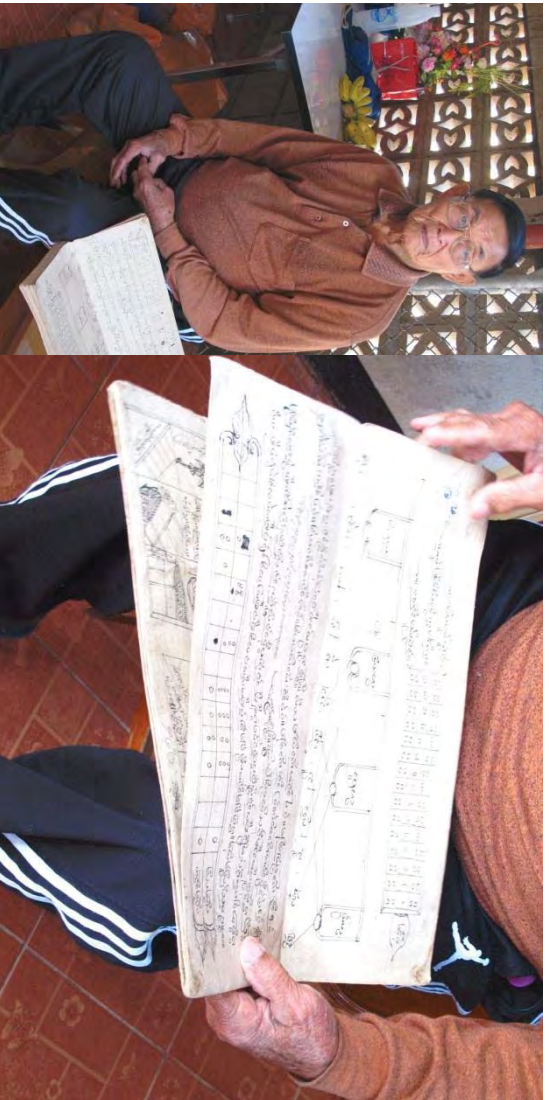
ภาพที่ 3.77: แสดงแผนที่ชุมชนบ้านแม่น้ำแคว
ที่มา : สำนักโยธาธิการและผังเมืองจังหวัดพะเยา

ภาพที่ 3.78 : แสดงแผนที่ชุมชนบ้านแม่นาเรือ
ที่มา: จากการสำรวจพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ ตำบลแม่นาเรือ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

				
นางต้อมแก้ว สุขขิ่ง	นางแสงแก้ว วันทา	นายอนันต์ พื้อคำ	นางภาวิณี ขันรัฐ	นายณัฐพงษ์ บุญเรือง
				
นายไข่ ยะดา	นางเหลียม ปัญญาวงศ์	นายแก้วมา นนท์ทะกา	นายสม ใจเสมอ	นายมัว อูปาบิง
				
นายน้อย ทะปัญญา	นายศรีนวล ปัญญาวงศ์	นายเหรียญทอง ปัญญาวงศ์	นายธีรยุทธ วาเพชร	นางต้อม อูปาบิง

4) คติและความเชื่อ องค์ความรู้และภูมิปัญญาที่ส่งผลกระทบต่อการกำหนดรูปแบบทางสถาปัตยกรรมประเภทเรือนพักอาศัยพื้นถิ่น ในหมู่บ้านแม่หนาวเรือ

สภาพสังคมของชุมชนแม่หนาวเรือ มีการอาศัยและเกื้อกูลกันอยู่ภายในชุมชนชาติแหวดล้อม จึงทำให้เกิดคติ ความเชื่อ ขนบธรรมเนียม ประเพณี วิถีวัฒนธรรม ซึ่งวิถีของชุมชนในอดีตได้ให้องค์ความรู้ต่อการเคารพธรรมชาติและอาศัยการเรียนรู้จากธรรมชาติอันกลับมาเป็นองค์ความรู้องค์ความรู้และภูมิปัญญาด้านการก่อสร้างคือศาสตร์วิชาหนึ่งที่เกิดจากวิถีของคนและธรรมชาติ การสร้างบ้านในอดีตจึงมีองค์ความรู้ที่ถูกถ่ายทอดสืบต่อกันมาเป็นรุ่นต่อรุ่น โดยการเรียนรู้ถ่ายทอดลงบน “บันสา” หรืออุปกรณ์สำหรับจดบันทึก ทำมาจากกระดาษสา นำมาเรียงหัวท้ายและติดให้เท่ากัน ความรู้ด้านการตั้งบ้านเรือนได้มีการบันทึกไว้ อาทิ เช่น การเลือกทำเลที่ตั้งบ้าน การกำหนดขนาดบ้านให้เป็นมงคลโดยใช้จำนวนของเสาเป็นตัวแทน การเลือกชนิดของไม้ที่นำมาปลูกบ้าน วันมงคลที่ควรทำการลงเสาเอกบ้าน วันฉลองทำบุญขึ้นบ้านใหม่ และองค์ความรู้อื่นที่เกี่ยวข้องกับการปลูกบ้าน เป็นต้น

ภาพที่ 3.79 : การอ่านบันสา พ่อหนานสาร แม่องมา

ที่มา : การสัมภาษณ์ราษฎรชาวบ้านวันที่ 16 ม.ค. 55

จากการสัมภาษณ์พบว่าความเชื่อและประเพณี มีผลเชื่อมโยงต่อแนวคิดและส่งผลต่อการกำหนดทั้งที่ตั้ง ขนาดและสัดส่วนของเรือนพักอาศัย การกำหนดที่ตั้งของตัวเรือนที่จะสร้างขึ้นใหม่ต้องไม่มีการก่อสร้างทับลงบนพื้นที่ของ “ตุ๋ข้าว” หรือ ยุงฉางสำหรับเก็บข้าวเดิม เนื่องจากความเชื่อกันว่าเป็นพื้นที่ศักดิ์สิทธิ์มีเทวดารักษาปกป้องรักษาในพื้นที่นั้น ซึ่งเป็นพื้นที่

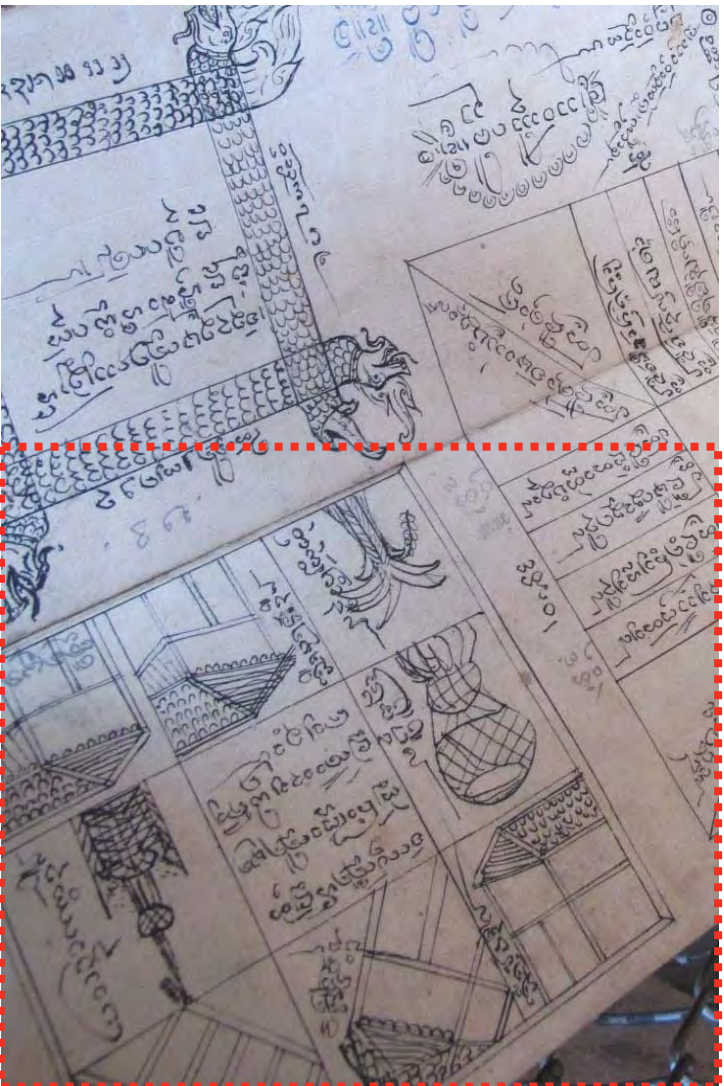
มงคลที่แสดงถึงความอุดมสมบูรณ์และความมีความสุขของคนในครอบครัวมาก่อน โดยการใช้กุสโลบายของคำว่า “ชู้ด” หรือความเป็น “มงคล” เป็นตัวกำหนดถึงความเชื่อที่อธิบายถึงความไม่เป็นมงคลซึ่งส่งผลต่อการเป็นอยู่ของในอนาคต

ขนาดของตัวเรือนมีการกำหนดโดยใช้ กุสโลบายอยู่ 2 แนวทาง หรือสองสูตรวิธีการเลือกใช้วิธีการกำหนดจำนวนเสาบแปด ขึ้นอยู่กับความเชื่อและเจ้าพิธีที่เจ้าของเรือนไปปรึกษาจะมีการบวชเรียนในต่างสำนักอาจารย์ในอดีตที่ต่างกัน จากการสัมภาษณ์และการอ่านพบสาสรุปได้อยู่ 2 วิธีการ คือ

วิธีที่ 1 ใช้วิธีการนับจำนวนเสาบเปรียบเทียบกับการร้อยเรียงผ่านคร่าว่อักษรคำกลอน และการนับตามสูตรประกอบด้วย

ต้นที่ 1 “นำบ่อแก้วกินเย็น”	= เป็นมงคล
ต้นที่ 2 “ผีเข็นกินจัง”	= ไม่เป็นมงคล
ต้นที่ 3 “อยู่ห่างกอยตาย”	= ไม่เป็นมงคล
ต้นที่ 4 หยิบถุงล่ายใส่เงินน้อย	= เป็นมงคล
ต้นที่ 5 ต่ำอ้อยต่ำน้อยเสียผี	= ไม่เป็นมงคล
ต้นที่ 6 เอาเศรษฐีแตนลูก	= ไม่เป็นมงคล
ต้นที่ 7 ผูกเจ้าเตนเมือง	= เป็นมงคล
ต้นที่ 8 แสนบุญเรืองกำผ้า(ฟ้า)	= เป็นมงคล

วิธีที่ 2 วิธีการนับตามความเชื่อโดยอาศัยตารางสูตรการนับเสาบแบบดั้งเดิม โดยการเรียนรู้แบบตารางวนจากซ้ายไปขวาและเริ่มจากนับ 1 เริ่มจาก “ต้นกล้วยคำ” และวนไปหา “เรือนมุลน้อย” โดยการทำหนดจำนวนเสาจะใช้การทำหนดจำนวนให้ตรงกับจำนวนของตัวเลข ที่เมื่อมีการนับวนแล้วให้มีจำนวนที่ตกไปยังตารางของต้นกล้วยคำหรือเรือนมุลน้อย ซึ่งตามความเชื่อแล้วถือว่าเป็นจำนวนเสาที่เป็นตัวเลขมงคล เชื่อว่าจะทำให้บ้านมีความสุขและมั่นคง

ภาพที่ 3.80 : รูปตารางพิบสา สำหรับกำหนดจำนวนเสาบ้าน

ที่มา : การสมภาษณ์ปราชญ์ชาวบ้านวันที่ 16 ม.ค. 55

การนับข้อเดือนเพื่อใช้ในการกำหนดเวลาในการปลูกเรือน การนับเดือน มีดังนี้

เดือนเกี๋ยง	คือ เดือนที่ 1 ของภาคเหนือ	ตรงกับเดือน สิบเอ็ดของภาคกลาง	หรือ เดือนพฤศจิกายน
เดือนยี่	คือ เดือนที่ 2 ของภาคเหนือ	ตรงกับเดือน สิบสองของภาคกลาง	หรือ เดือน ธันวาคม
เดือนสาม	ตรงกับเดือน อ้าย ของภาคกลาง	หรือเดือน มกราคม	
เดือนสี่	ตรงกับเดือน ยี่ ของภาคกลาง	หรือเดือนกุมภาพันธ์	
เดือนห้า	ตรงกับเดือน สาม ของภาคกลาง	หรือเดือนมีนาคม	
เดือนหก	ตรงกับเดือน สี่ ของภาคกลาง	หรือเดือน เมษายน	
เดือนเจ็ด	ตรงกับเดือน ห้า ของภาคกลาง	หรือเดือนพฤษภาคม	
เดือนแปด	ตรงกับเดือน หก ของภาคกลาง	หรือเดือนมิถุนายน	
เดือนเก้า	ตรงกับเดือน เจ็ด ของภาคกลาง	หรือเดือนกรกฎาคม	
เดือนสิบ	ตรงกับเดือน แปด ของภาคกลาง	หรือเดือนสิงหาคม	
เดือนสิบเอ็ด	ตรงกับเดือน เก้า ของภาคกลาง	หรือเดือนกันยายน	
เดือนสิบสอง	ตรงกับเดือน สิบ ของภาคกลาง	หรือเดือนตุลาคม	

การเลือกเดือนที่ใช้สำหรับเป็นเดือนแห่งมงคลฤกษ์ในการปลูกเรือนเป็นเดือนแห่งการลงเสาเอกเริ่มการก่อสร้างบ้าน มักนิยมเดือนคู่ เช่นเดือน สี่ เดือนหก เดือนแปด เดือนสิบสอง ซึ่งในแต่ละเดือนยังมีความเชื่อเรื่อง “วันเสีย” ในรอบสิบห้าวันที่ไม่เป็นมงคลไม่เหมาะแก่การปลูกเรือน อาทิ เช่นเดือนสี่ เดือนแปด เดือนสิบสอง วันเสียวันศุกร์กับวันพุธ วันที่เป็นมงคลคือวัน พฤหัสบดีและวันอาทิตย์ สำหรับเดือนที่ไม่นิยมคือ “เดือนเลขคู่” ซึ่งห้ามทำการก่อสร้างปลูกเรือนโดยเด็ดขาด คือ เดือนสาม เดือนห้า เดือนเก้า และเดือนสิบเอ็ด

ในด้านการวางผังเรือน

5) เอกลักษณะและรูปแบบทางสถาปัตยกรรมของเรือนพื้นถิ่น ในพื้นที่หมู่บ้านแม่

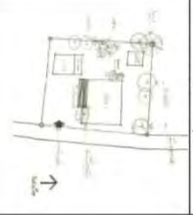
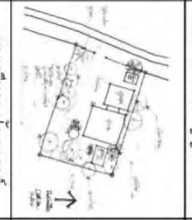
นาเรือ ตำบลแม่นาเรือ อ.เมือง จ.พะเยา

เรือนवान หรือ “เฮือนवान” เรือนพื้นถิ่นในเขตพื้นที่ตำบลแม่นาเรือ และชุมชนแม่นาเรือ เป็นเรือนพื้นถิ่นที่มีรูปแบบของการก่อสร้างโดยการกำหนดรูปแบบทางสถาปัตยกรรมของช่วงหรือ “สลา” ที่เป็นช่วงใหญ่ ประจำชุมชน เพียงไม่กี่กลุ่ม โดยมีการสลับสับเปลี่ยนกันเป็น “สลาเก่า” หรือนายช่วงใหญ่ เป็นผู้ควบคุมรูปแบบทางสถาปัตยกรรมและวิธีการการก่อสร้าง และใช้แรงงานการก่อสร้างโดยอาศัยเครือญาติและเจ้าของบ้านเป็นแรงงานที่ช่วยเหลือในการก่อสร้าง โดยอาศัยให้वान หรือ การลงแขกขอแรงงานสลับเปลี่ยนกันก่อสร้างไปตามบ้านต่างๆ จนเป็นเหตุผลของการเรียกชื่อ “เฮือนवान” นับแต่อดีตเป็นต้นมา

จากการสัมภาษณ์เจ้าของบ้านจำนวน 13 คน จากบ้านเป้าหมายการศึกษ จำนวน 15 หลัง พบว่ากลุ่มช่วงที่สำคัญ และเป็นผู้ที่ควบคุมการก่อสร้างนี้ประกอบด้วย ดังนี้ “กลุ่มสล่ายัง”

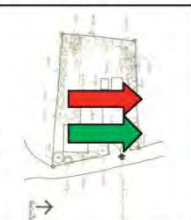
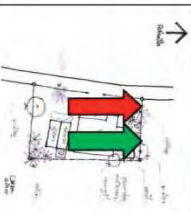
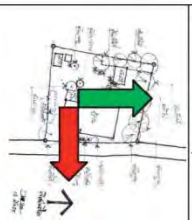
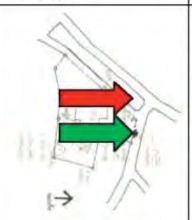
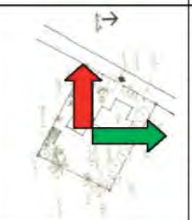
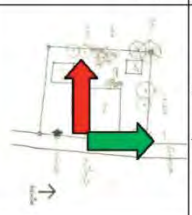
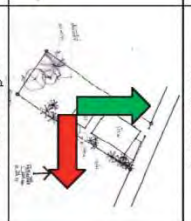
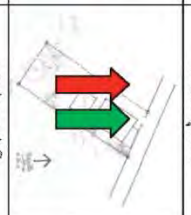
ในพื้นที่ตำบลแม่นาเรือ ะสีหมู่บ้านจากการสำรวจพบว่าสถาปัตยกรรมประเภทเรือนพื้นถิ่นที่ก่อสร้างก่อนปี พ.ศ. 2495 ได้ถูกทำการรื้อถอนไปค่อนข้างมาก ยังเหลือพบเพียงไม่กี่หลัง ซึ่งมีรูปแบบทางสถาปัตยกรรมที่ค่อนข้างเด่นชัด ทั้งทางด้าน รูปแบบ ขนาด และองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมของตัวเรือนที่ครบถ้วน ทั้งนี้สามารถสรุปเอกลักษณ์สำคัญทางสถาปัตยกรรมของกลุ่มอาคารที่พักอาศัยได้ดังนี้

6) รูปแบบการวางผังเรือนและองค์ประกอบโดยรอบบริเวณผังเรือน

				
นางสยามแก้ว สูงขันธ์	นางสยามแก้ว วิหพา	นายอนันต์ พิ่อคำ	นางภาวิณี ชัยรัฐ	นายณัฐพงษ์ บุญเรือง
				
นายไข่ บะดา	นางเหลื่อม บุญวางศ์	นายแก้วมา นพหิระภา	นายสม ใจเสมอ	นายบัว อุปาอิง
				
นายน้อย พระปัญญา	นายศรีนวล บุญวางศ์	นายเจริญทอง บุญวางศ์	นายธีรยุทธ วาเพชร	นางต้อม อุปาอิง

ภาพที่ 3.81: รูปแสดงทิศทางการวางผังเรือน

ที่มา : การเขียนจากการลงสำรวจพื้นที่ชุมชนแม่นาเรือ

				
นางต้อมแก้ว สูงขันธ์	นางแสงแก้ว วิหพา	นายอนันต์ พิ่อคำ	นางภาวิณี ชัยรัฐ	นายณัฐพงษ์ บุญเรือง
				
นายไข่ บะดา	นางเหลื่อม บุญวางศ์	นายแก้วมา นพหิระภา	นายสม ใจเสมอ	นายบัว อุปาอิง
				
นายน้อย พระปัญญา	นายศรีนวล บุญวางศ์	นายเจริญทอง บุญวางศ์	นายธีรยุทธ วาเพชร	นางต้อม อุปาอิง

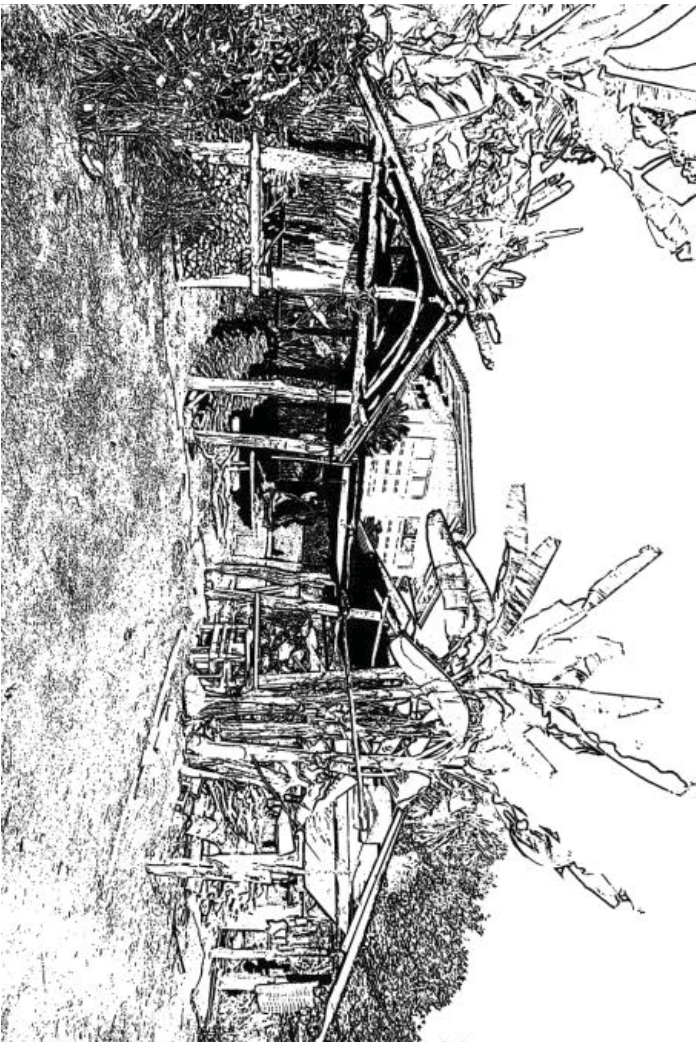
ภาพที่ 3.82: รูปแสดงการแสดงการวิเคราะห์ทิศทางการเข้าสู่ตัวเรือน เปรียบเทียบกับทิศเหนือ
ที่มา : การเขียนจากการวิเคราะห์การวางผังพื้นที่ชุมชนแม่นาเรือ

จากการศึกษาและวิเคราะห์รูปแบบการวางผังเรือน พบว่าทิศทางการวางผังเรือนออกสู่ถนนสายหลักนั้น ไม่ได้มีความคล้ายคลึงกันหรือไปในทิศทางเดียวกันทุกหลัง ซึ่งสามารถสันนิษฐานตามบริบทของการใช้ชีวิตในสมัยอดีต ที่ในสมัยอดีตมักจะไม่มีการเป็นถนนหลักเหมือนปัจจุบัน แต่มีทางเดินเชื่อมต่อระหว่างบ้านต่อบ้านเท่านั้น แต่สามารถวิเคราะห์ได้ว่ามีจำนวนหลายหลังที่มีลักษณะของการเดินเข้าสู่เรือนในทางทิศเหนือและทางด้านทิศตะวันออก ซึ่งจะส่งผลทำให้เกิดการสร้างบันไดทางเข้าบ้านหันไปในทางทิศเหนือด้วยเช่นกัน

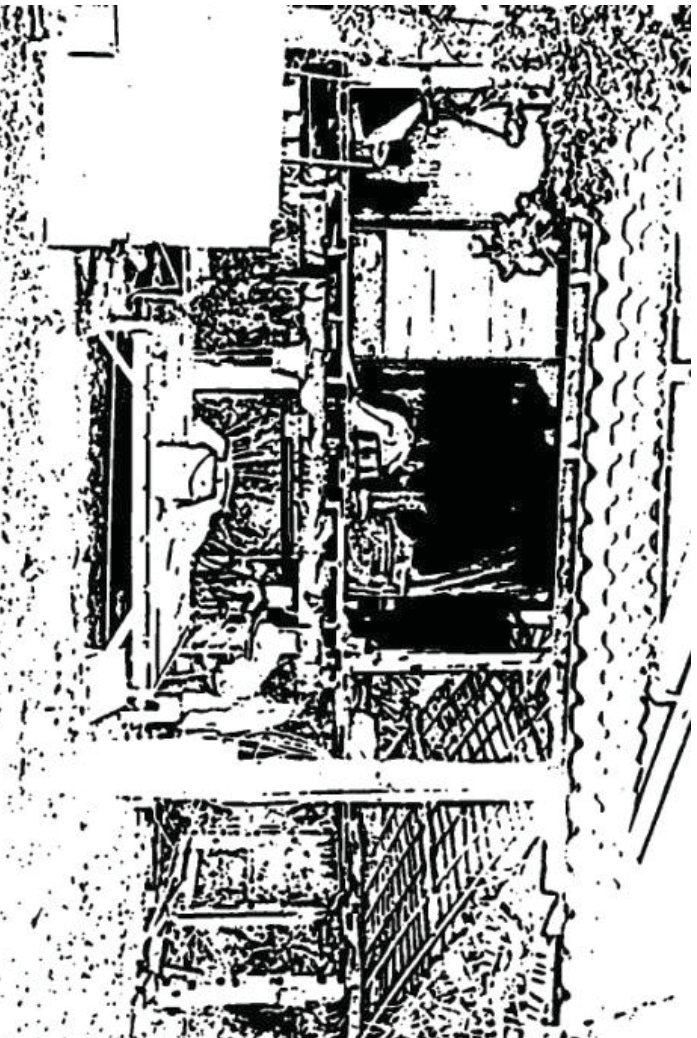
ในด้านองค์ประกอบของสิ่งแวดล้อมในบริเวณช่วงเรือน ยังคงพบว่ามีการประกอบและสิ่งก่อสร้างทางวัฒนธรรมชุมชน ในบริเวณช่วงเรือน ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงวัฒนธรรมและวิถีชุมชนในอดีตซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของภูมิทัศน์ทางวัฒนธรรมของชุมชน ซึ่งอาคารและองค์ประกอบที่สำคัญสามารถพบได้ทั่วไป ประกอบด้วย รั้วสานขัดแตะ โรงเก็บฟืน หอผีประจำบ้าน “เล้า” หรือคอกเลี้ยงสัตว์ประเภทหมู กะ เป็ด บอน้ำหรือ “น้ำป่อ” ยิ่งฉางหรือ ตู้ข้าว และสวนผัก เป็นต้น

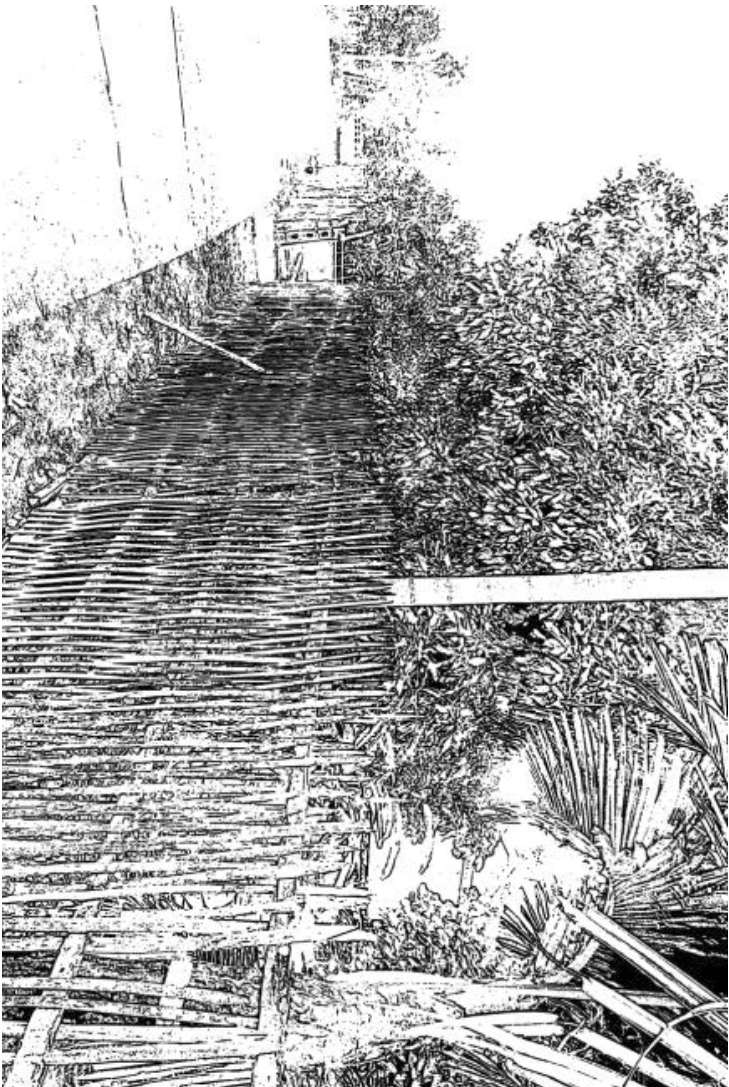
ภาพที่ 3.83 : รูปแสดงหอผีประจำบ้าน องค์ประกอบของช่วงเรือนพักอาศัยพื้นถิ่น
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่ชุมชนแม่นาเรือ

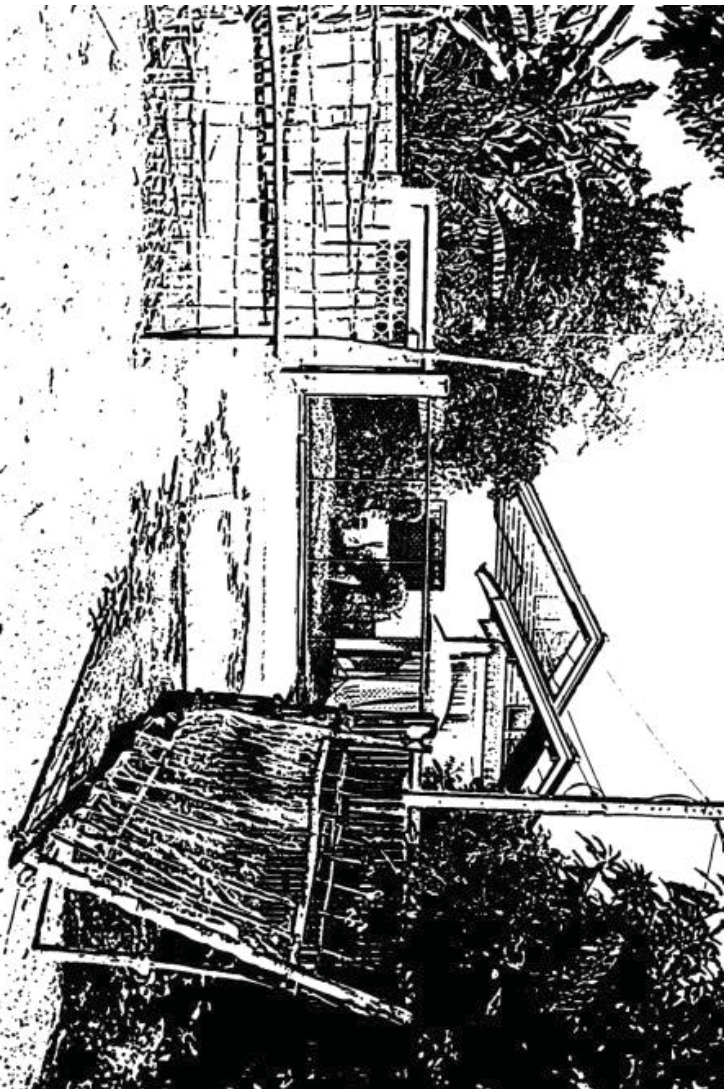
ภาพที่ 3.84 : รูปแสดงโรงเก็บฟืน องค์ประกอบของวงเรือนพักอาศัยพื้นดิน
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่ชุมชนแม่นาเรือ

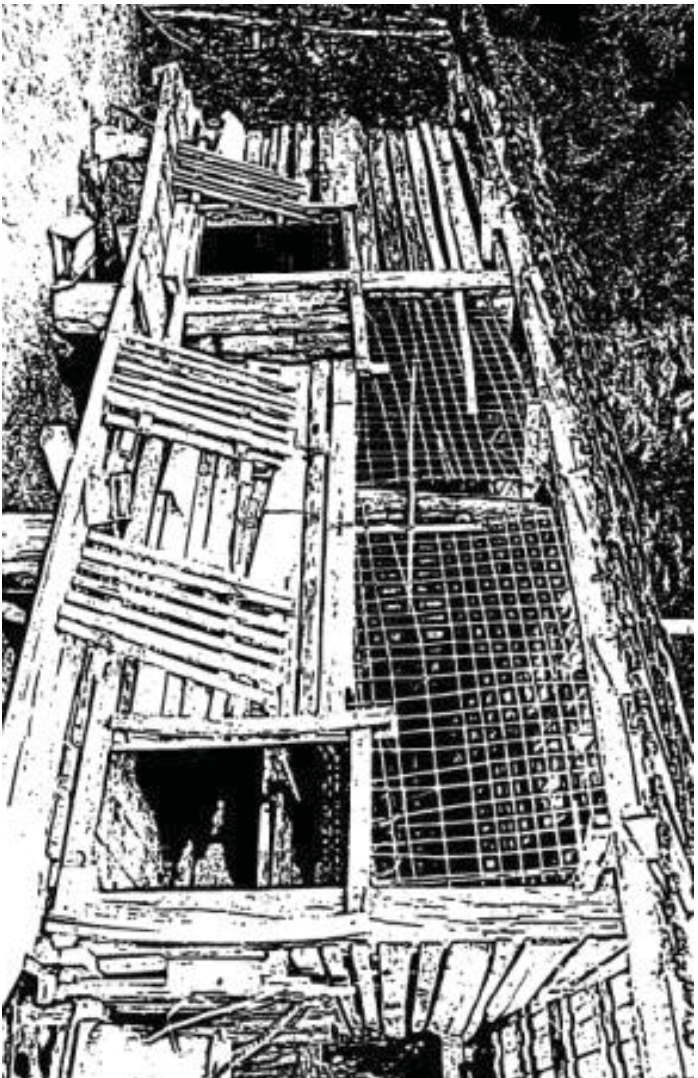
ภาพที่ 3.85 : รูปแสดงโรงเก็บฟืน องค์ประกอบของวงเรือนพักอาศัยพื้นดิน
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่ชุมชนแม่นาเรือ

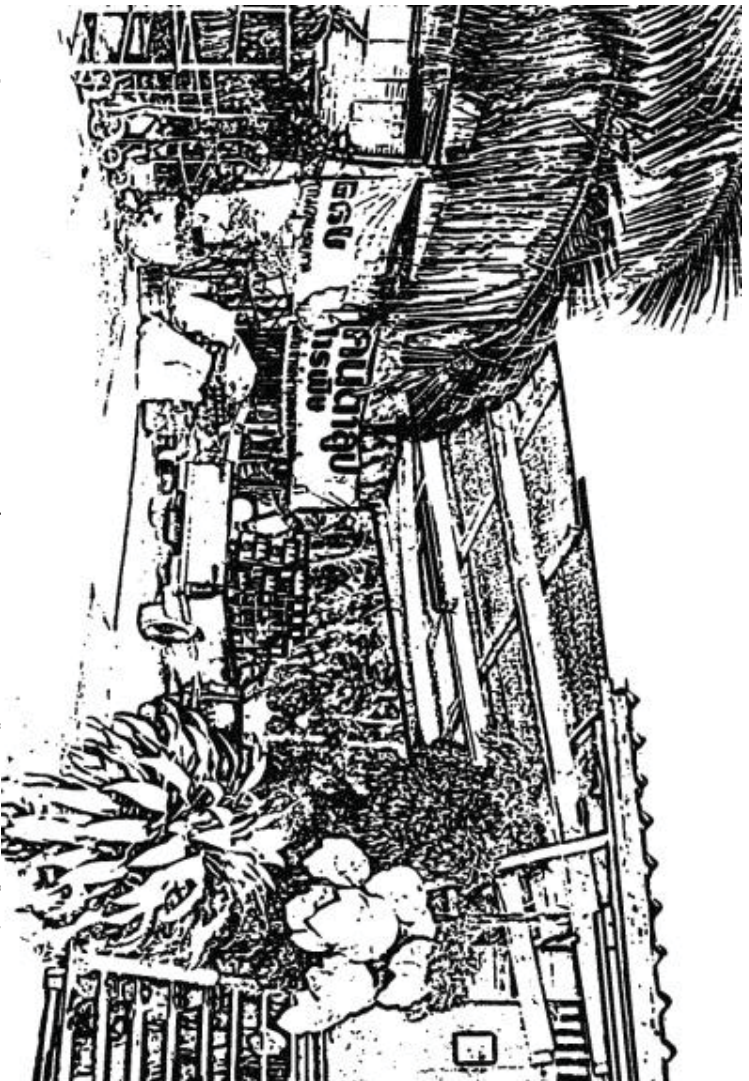
ภาพที่ 3.86 : รั้วบ้านแบบขัดแตะ องค์ประกอบของรางเรือนพักอาศัยพื้นดิน
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่ชุมชนแม่นาเรือ

ภาพที่ 3.87 : รั้วบ้าน องค์ประกอบของรางเรือนพักอาศัยพื้นดิน
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่ชุมชนแม่นาเรือ

ภาพที่ 3.88 : เล้าหมู เล้าไก่ (คอกสัตว์) องค์กรของช่วงเรือนพักอาศัยพื้นถิ่น
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่ชุมชนแม่น้ำเรือ

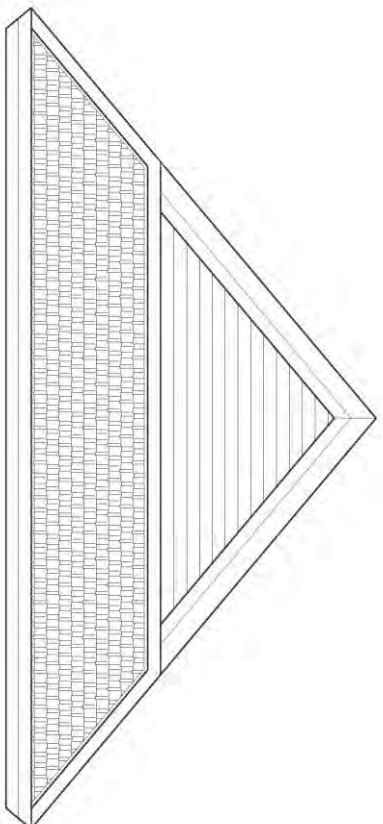
ภาพที่ 3.89 : สวนผักสวนครัวหน้าบ้านองค์ประกอบของช่วงเรือนพักอาศัยพื้นถิ่น
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่ชุมชนแม่น้ำเรือ

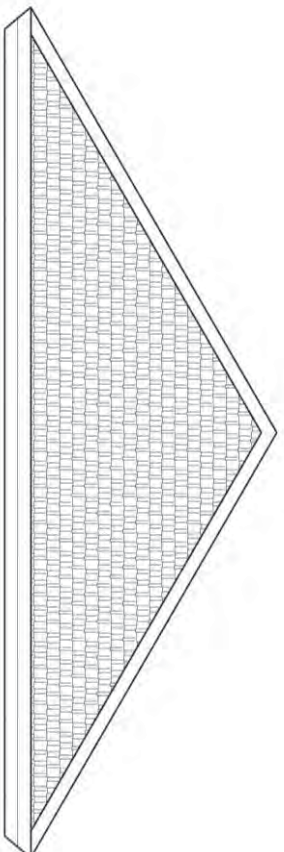
ภาพที่ 3.90 : ภาพแสดงยุงฉางที่ติดกับตัวบ้าน วัฒนธรรมทางการเกษตร องค์ประกอบของวงเรือนพักอาศัยพื้นถิ่น
ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่ชุมชนแม่น้ำเรือ

7) รูปทรงหลังคาและวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้าง

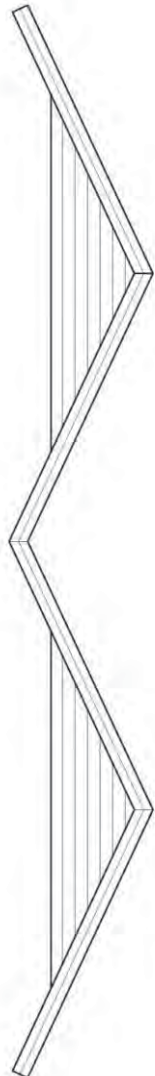
หลังคาของเรือนพื้นดินในพื้นที่ไม่หนาวจัดเป็นลักษณะของหลังคาทรงจั่วผสมแบบพื้นเมือง มีลักษณะทงั่วเปิดและจั่วผสม และหลังคาแบบเพิงผสมอยู่ในกลุ่มหลังคาเตี้ยวกั้นสามารถสรุปแบบของหลังคาได้ดังนี้

ภาพที่ 3.91 : รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยแบบพื้นเมืองแบบจั่วผสม
ที่มา : การวิเคราะห์รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยพื้นที่ตำบลแม่เนาเรือ

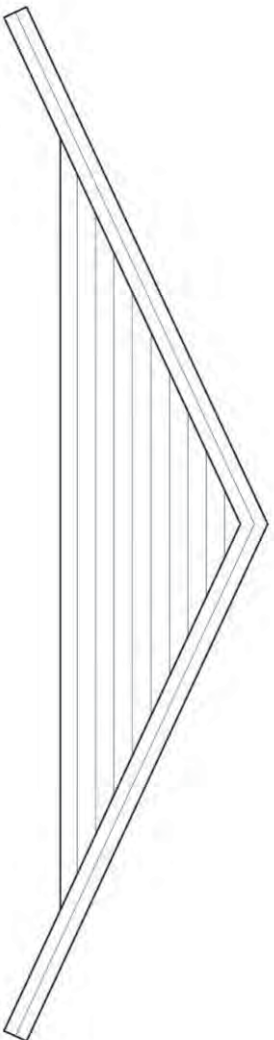

ภาพที่ 3.92 : รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยแบบพื้นเมืองแบบเพิง
ที่มา : การวิเคราะห์รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยพื้นที่ตำบลแม่เนาเรือ

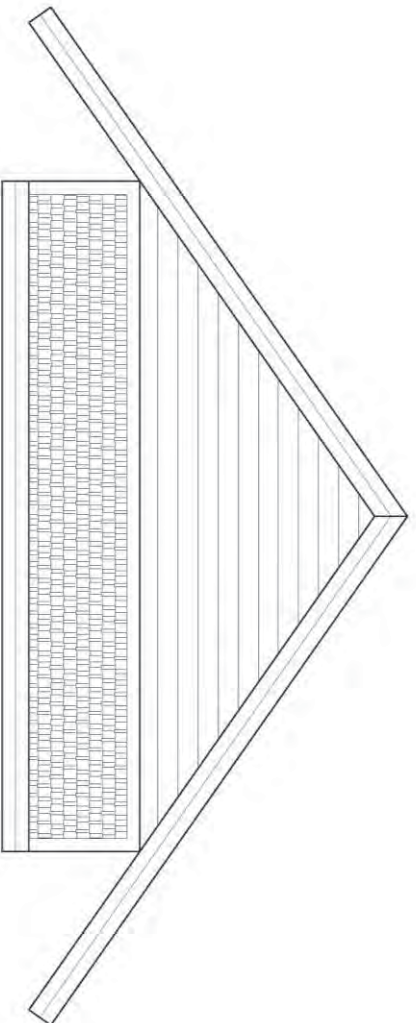
ภาพที่ 3.93 : รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยแบบพื้นที่เมืองแบบบัวแฝด

ที่มา : การวิเคราะห์รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยพื้นที่ตำบลแม่นาเรือ

ภาพที่ 3.94 : รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยแบบพื้นที่เมืองแบบบัว

ที่มา : การวิเคราะห์รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยพื้นที่ตำบลแม่นาเรือ

ภาพที่ 3.95 : รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยแบบพื้นที่เมืองแบบบัวผสม

ที่มา : การวิเคราะห์รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยพื้นที่ตำบลแม่นาเรือ

สำหรับวัสดุที่ใช้ในการมุงหลังคาเรือนพักอาศัยในพื้นที่ในเขตตำบลแม่นาเรือ จากการศึกษาพบว่าในหลังที่มีอายุตั้งแต่ 40 ปีขึ้นไปมีการใช้วัสดุในการมุงการมุงหลังคา เช่นมีการใช้วัสดุที่เป็นแผ่นหลังคอนกรีต ซึ่งวัสดุผลิตมาจากปูนซีเมนต์ผสมทรายแม่น้ำ ซึ่งรูปตัวการหล่อพิมพ์แบบนี้มี ข้อากด้วยแฉด มีรูปแบบสี่เหลี่ยมผืนผ้า ลักษณะถูกลอนตรงกลาง ยาวตลอดแนวแผ่นหลังคา มีความหนาของแผ่นประมาณ 1 นิ้ว ทงนี้ขนาดความกว้างและยาวของแผ่นมีความไม่เป็นมาตรฐาน ซึ่งมีขนาดแตกต่างกันแต่ละหลัง ใช้โครงสร้างไม้หรือที่เรียกว่าระแนงไม้ เป็นตัวรับน้ำหนักของโครงสร้างในการถ้ายน้ำหนักผู้โครงสร้างหลังคาชั้นอื่นๆ ลักษณะของบ้านที่ได้ดำเนินการศึกษาไม่มีการทาสีไม้ปิดผ้ापदान แต่นิยมทำการเปิดโล่งซึ่งสามารถมองเห็นแผ่นของหลังคาและโครงสร้างรับแผ่นหลังคาได้อย่างชัดเจน

ภาพที่ 3.96 : รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยแบบพื้นเมืองแบบจั่วผสม
ที่มา : การวิเคราะห์รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยพื้นที่ตำบลแม่นาเรือ

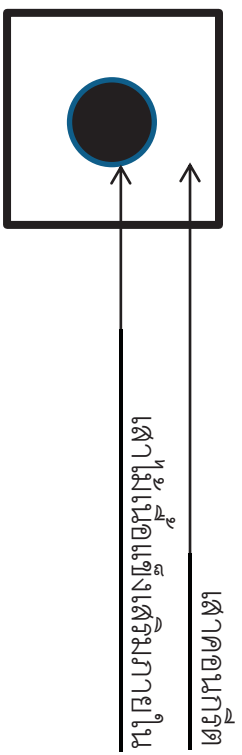
ภาพที่ 3.97 : รูปแบบโครงสร้างหลังคาอาคารพักอาศัยพื้นดิน

ที่มา : การวิเคราะห์รูปแบบหลังคาอาคารพักอาศัยพื้นที่ตำบลแม่นาเรือ

หลังคาพื้นที่บริเวณหน้าจั่ว ใช้นิยมการประดับตกแต่งบริเวณหน้าจั่วและบริเวณหลังคาทั้งหมดของบ้าน แต่นิยมการตีปิดหน้าจั่วบ้านด้วยแผ่นไม้ซี่แน่นซี่ในลักษณะแนวนอนซึ่งแสดงออกถึงความเรียบง่าย

8) รูปแบบเสาและวัสดุที่ใช้ในการก่อสร้างโครงสร้างของอาคารพักอาศัย

“เสาเอื่อน” เสาเอื่อนเป็นอีกเอกลักษณ์หนึ่งที่ชุมชนบ้านแม่นาเรือเป็นที่รู้จักกันดีและเข้าใจว่าเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของเอื่อนว่านอกอย่างหนึ่ง กล่าวคือเป็นลักษณะของเสาโครงสร้างบ้านซึ่งมีวัสดุส่วนผสมสร้างมาจากคอนกรีต หิน หวาย แต่ใช้ไม้เนื้อแข็งเป็นวัสดุที่ทำหน้าที่แทนเหล็กโครงสร้างในปัจจุบัน ซึ่งจากการศึกษาพบว่าลักษณะของโครงสร้างคอนกรีตเสริมด้วยไม้ยังเป็นโครงสร้างที่สามารถใช้การได้ดีและมีความมั่นคงแข็งแรง มีอายุของโครงสร้างมากกว่า 60 ปี ซึ่งยังไม่เสื่อมสลายไปตามอายุการใช้งานของคอนกรีต ทั้งนี้จากการติดตามสภาพภายนอก โดยทั่วไปไม่มีความแตกต่างทางด้านสภาพภายนอกแต่มีเพียงความแตกต่างทางด้านวิธีการก่อสร้างซึ่งไม่สามารถมองเห็นด้วยตาในสภาพที่ยังมีความแข็งแรงและไม่บุบสลาย

ภาพที่ 3.98 : รูปแบบการก่อสร้างเสาอาคารพักอาศัยชั้นใต้ดิน
ที่มา : การวิเคราะห์และสำรวจอาคาร

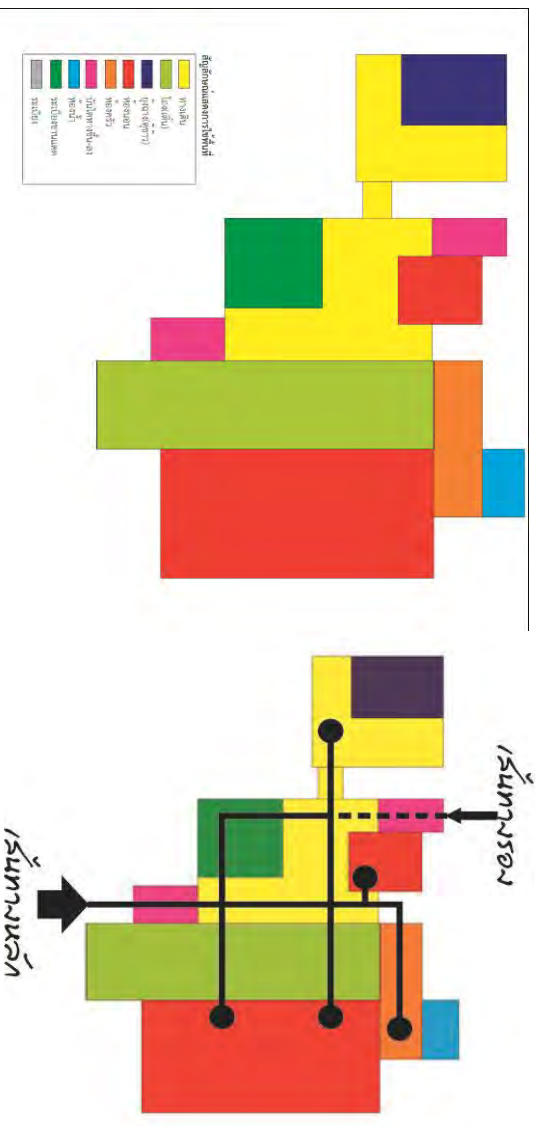

ภาพที่ 3.99: รูปแบบการเสริมไม่แข็งแรงในเสาอาคารพักอาศัยชั้นใต้ดินตำบลแม่เมาะ
ที่มา : การวิเคราะห์และสำรวจอาคาร บ้านนางภาวิณี ชื่นรัฐ

9)การวิเคราะห์ห้องประกอบของเรือนพักอาศัยพื้นที่น

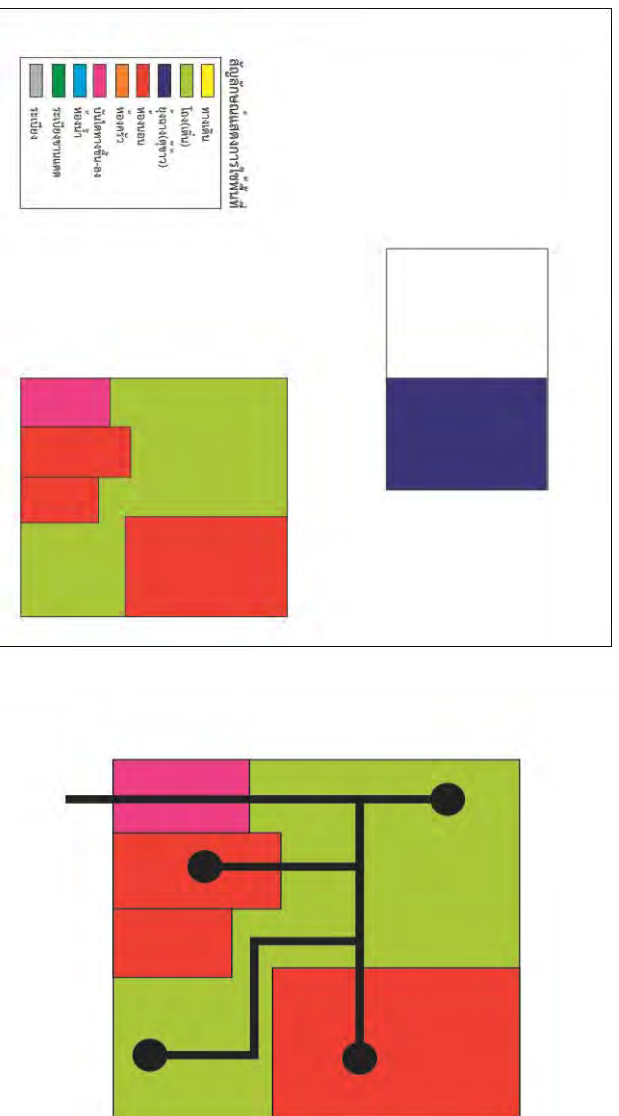
จากการศึกษาวิเคราะห์พื้นที่พบว่า เรือนพื้นที่นในเขตแม่น้ำเรือมองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมที่มีเอกลักษณ์ซึ่งถือว่าเป็นองค์ประกอบทางสถาปัตยกรรมของพื้นที่บ้านสำหรับใส่พืชผลทางการเกษตร มีพื้นที่ทุ่งนาติดกับตัวบ้านซึ่งเป็นพื้นที่พักอาศัยในแบบจะทุกหลัง ซึ่งขนาดและความใหญ่โตขององค์ประกอบในส่วนนี้จะแสดงถึงความมั่งคั่ง มีฐานะ กล่าวคือพืชผลทางการเกษตรที่มีจำนวนมากบ่งบอกถึงการมีฐานะ หรือพื้นที่ทางการเกษตรที่มาก ซึ่งแสดงถึงความมีฐานะของเจ้าของเรือนนั้นเอง

การวิเคราะห์ห้องประกอบในกรณีนี้จะช่วยให้เห็นพฤติกรรมการใช้งานในพื้นที่เรือนพักอาศัยพื้นที่น ซึ่งจะช่วยให้เห็นถึงการใช้ชีวิตประจำวันของคนในอดีตซึ่งมีความสัมพันธ์ต่อรูปแบบทางสถาปัตยกรรมไม่ว่าจะเป็นขนาดสัดส่วนของห้อง ตำแหน่งห้องและความสูงของตัวบ้านพักอาศัยเป็นต้น ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่าพื้นที่ส่วนใหญ่บนชั้นที่สองของตัวเรือนจะเป็นพื้นที่สำหรับห้องนอน ห้องโถงหรือเต็น ห้องครัว ซานแดด และพื้นที่เก็บผลิตภัณฑ์ทางการเกษตรหรือยุ้งฉางนั่นเอง

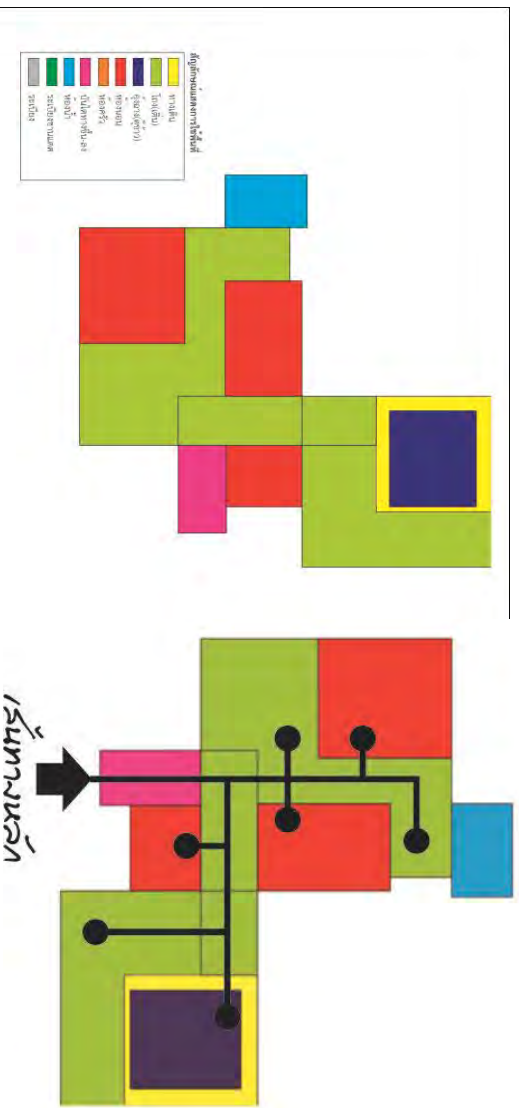
ภาพที่ 3.100 : การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญจรภายในอาคารพักอาศัยของนางด้อมแก้ว สุขวัง

ที่มา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ

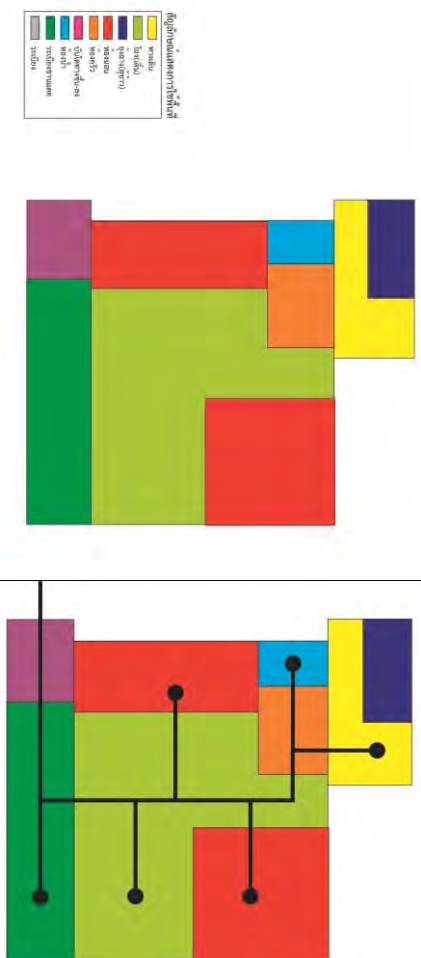
ภาพที่ 3.101 : การวิเคราะห์การขึ้นเส้นทางสัญญาณการจราจรภายในอาคารพักอาศัยของนางแสงแก้ว วัฒนา

พัฒนา : จากการศึกษาวิเคราะห์สื่อทางอาชญาวิทยาและอาชญาวิทยาในหนังสือพิมพ์ไทย

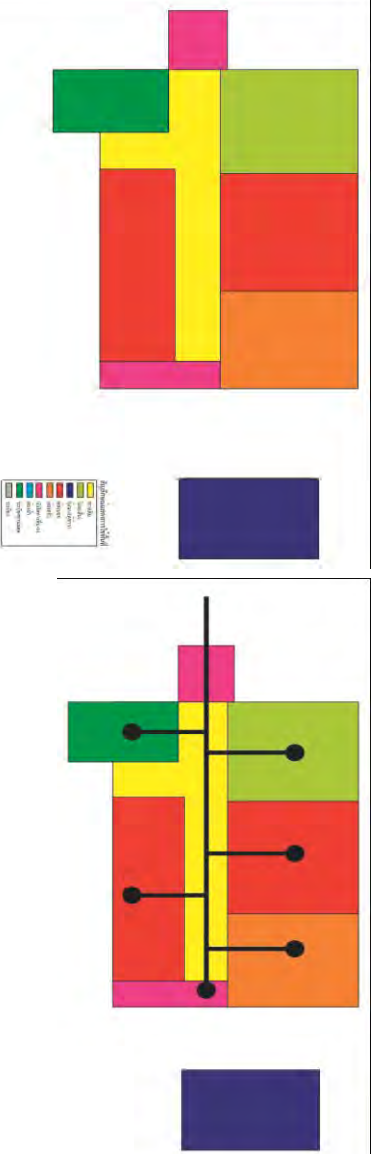
ภาพที่ 3.102 : การวิเคราะห์การดำเนินงานเส้นทางสัญจรภายในอาคารพักอาศัยของนายอเนตต์ ฟอนา

ทศมา : จากการศึกษาวิเคราะห์ผลการตอบคำถามข้อที่ ๒ พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีแนวโน้มที่จะตอบว่าใช่

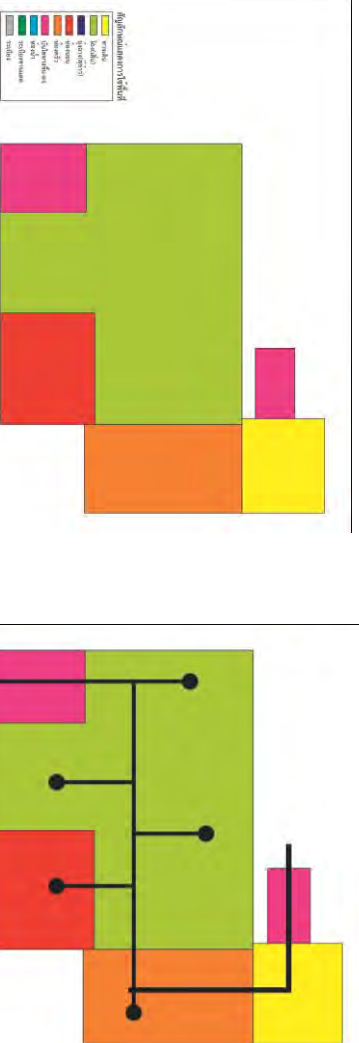
ภาพที่ 3.103 : การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญจรภายในอาคารพักอาศัยของนางภาวิณี ขันรัฐ

ที่มา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ

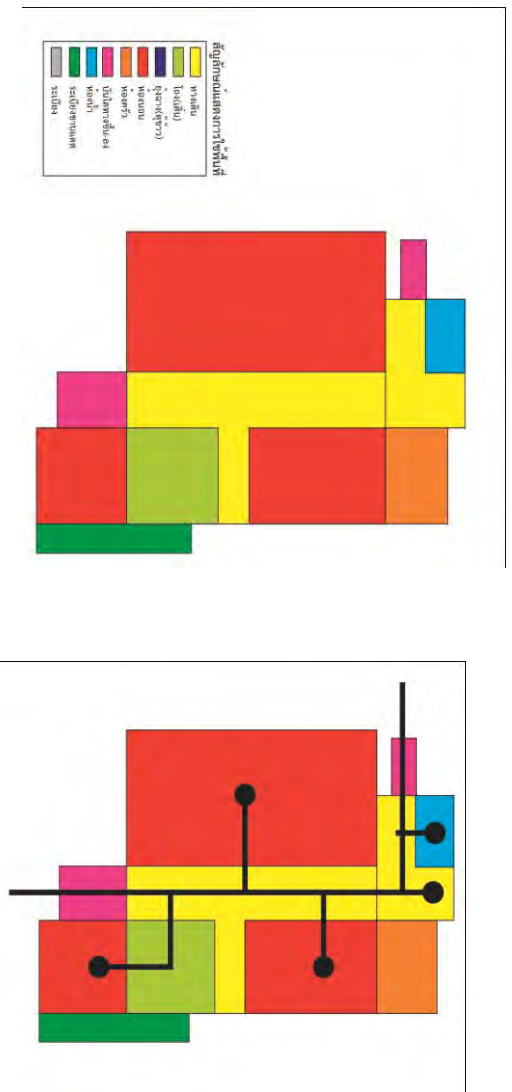

ภาพที่ 3.104 : การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญจรภายในอาคารพักอาศัยของนายณัฐพงษ์ บุญเรือง

ที่มา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ

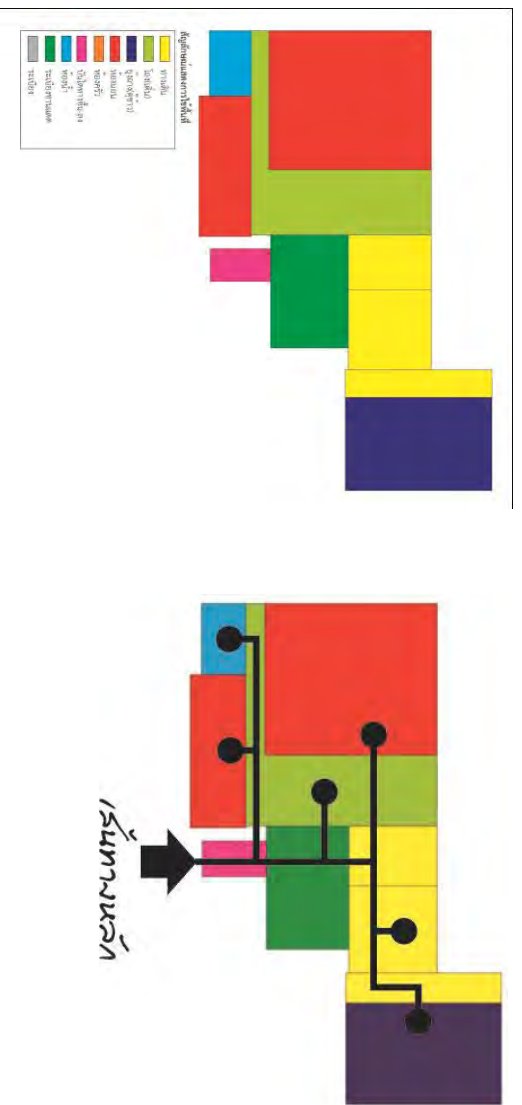

ภาพที่ 3.105: การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญจรภายในอาคารพักอาศัยของนายไข่ ยะดา
ที่มา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ

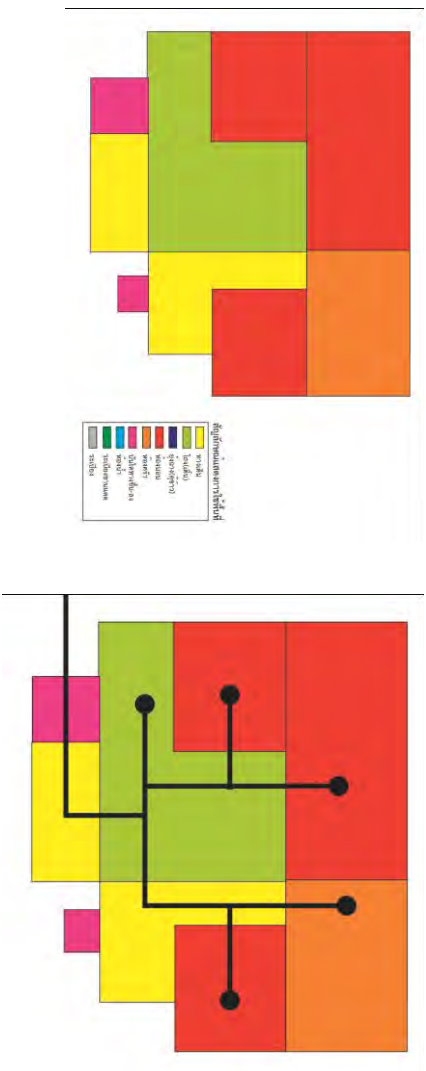
ภาพที่ 3.106: การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญญาณภายในอาคารพักอาศัยของ นายเหลื่อม ปัญญาวงศ์

พหุ : จากกรรวิเคราะหใ้สำรวจอาการพหุอาศยเนพนพหุขมฏานแนเนาเรอ

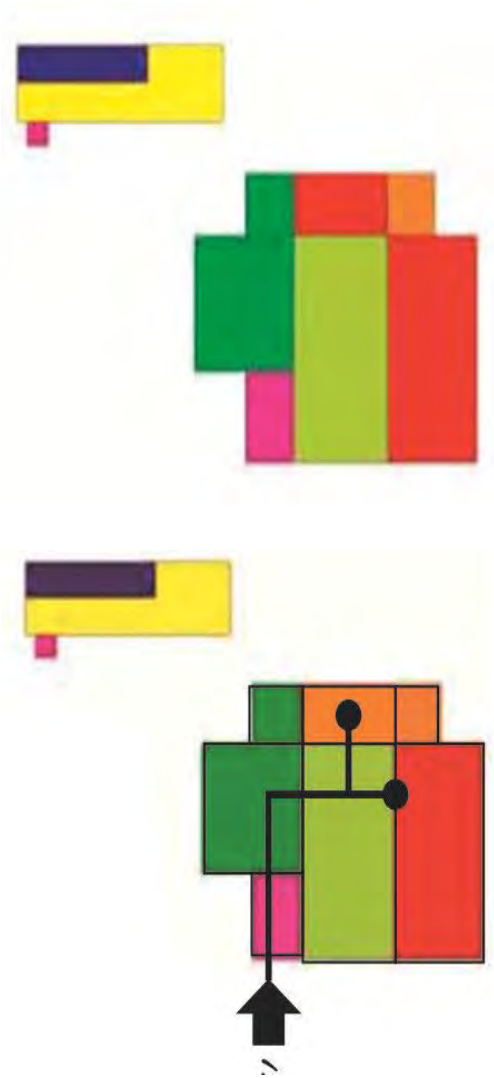

ภาพที่ 3.107: การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญจรภายในอาคารพักอาศัยของ
นายแก้วมา นนท์ทะกา

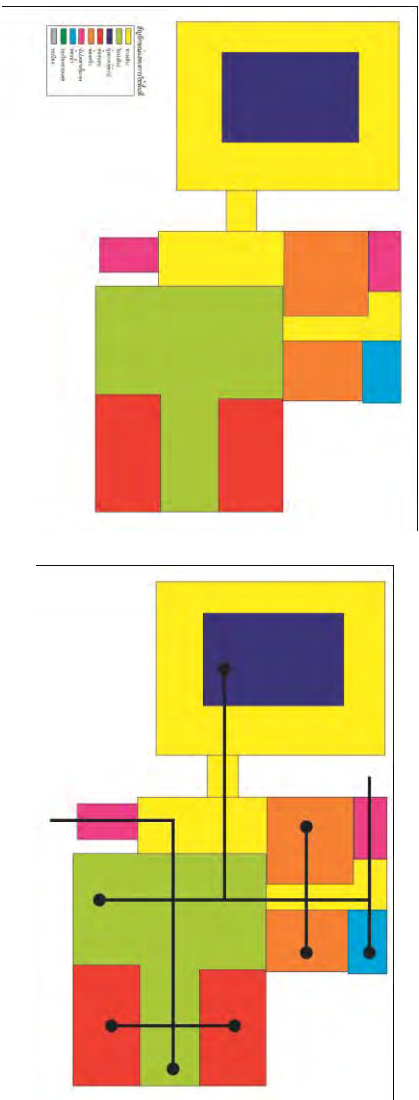
พจนานุกรมศัพท์การดูแลสุขภาพ : จากความรู้และประสบการณ์การดูแลสุขภาพเพื่อ

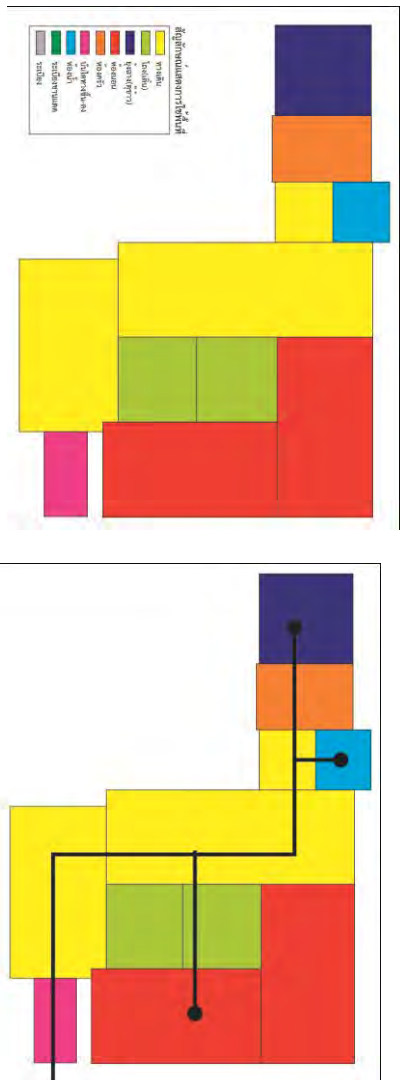
ภาพที่ 3.108 : การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญจรภายในอาคารพักอาศัยของนายสม ใจเสมอ
ที่มา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ

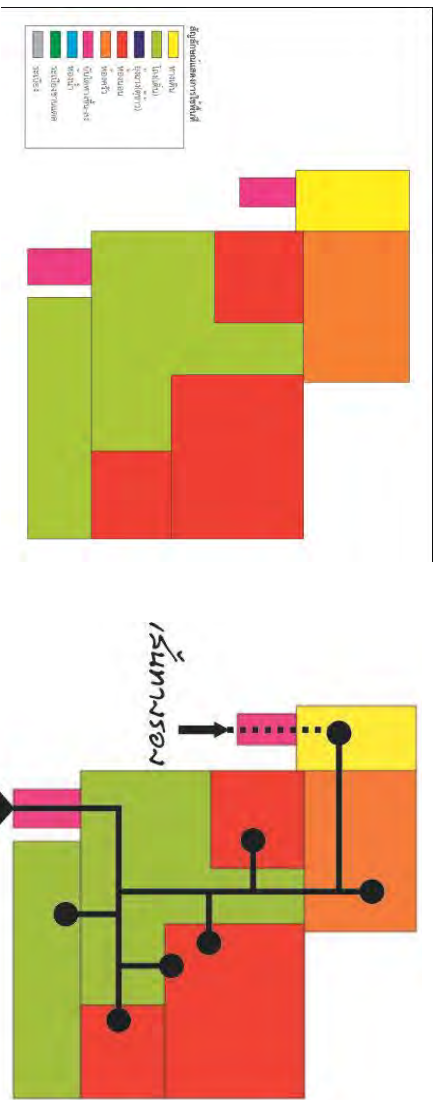
ภาพที่ 3.109 : การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญจรภายในอาคารพักอาศัยของนายมัว อุปาปิง
ที่มา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ

ภาพที่ 3.110: การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญญาณภายในอาคารพักอาศัยของนายน้อย ทะ
บุญญาทมา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่เหือง

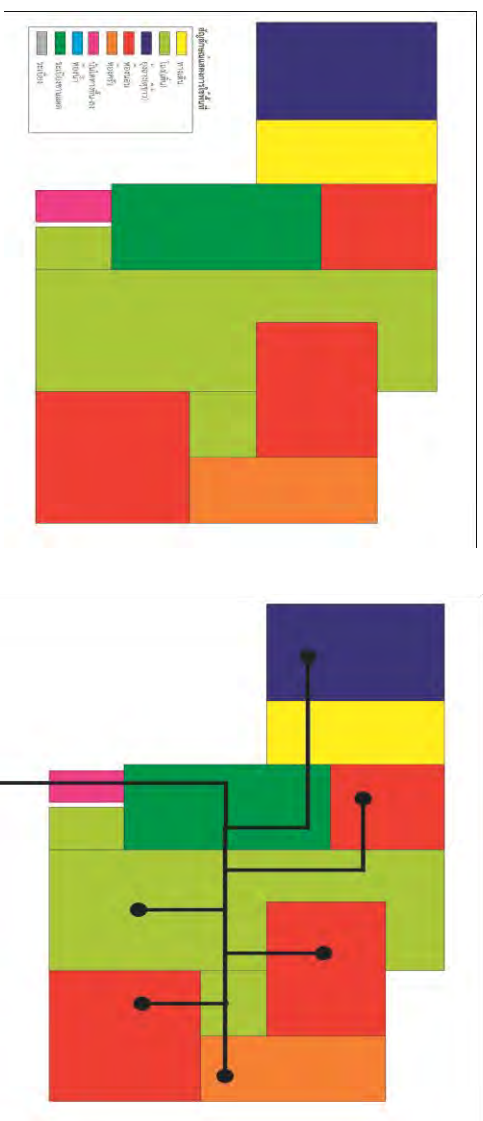

ภาพที่ 3.111 : การวิเคราะห์การใช้งานเส้นทางสัญญาณภายในอาคารพักอาศัยของ
นายศรีนวล บุญญาวงศ์
ที่มา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่เหือง

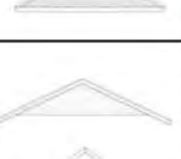
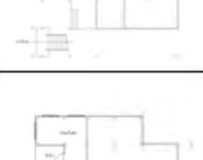
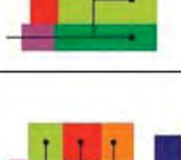
ภาพที่ 3.112: การวิเคราะห์การทำงานเส้นทางสัญญาณภายในอาคารพักอาศัย
นายเหรียญทอง ปัญญาวงศ์

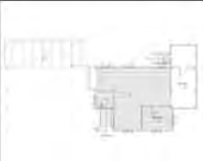
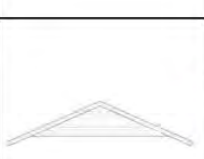
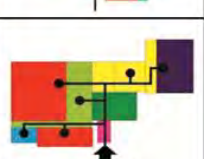
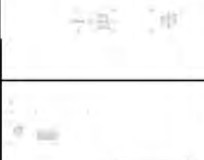
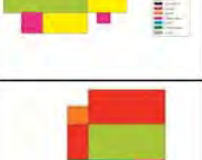
ที่มา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ

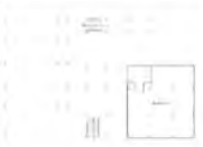
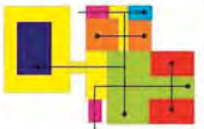
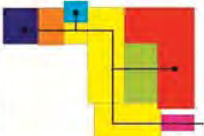
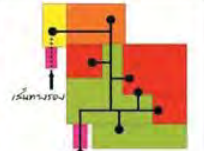
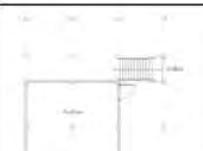
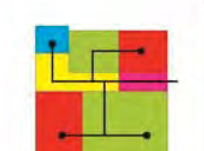

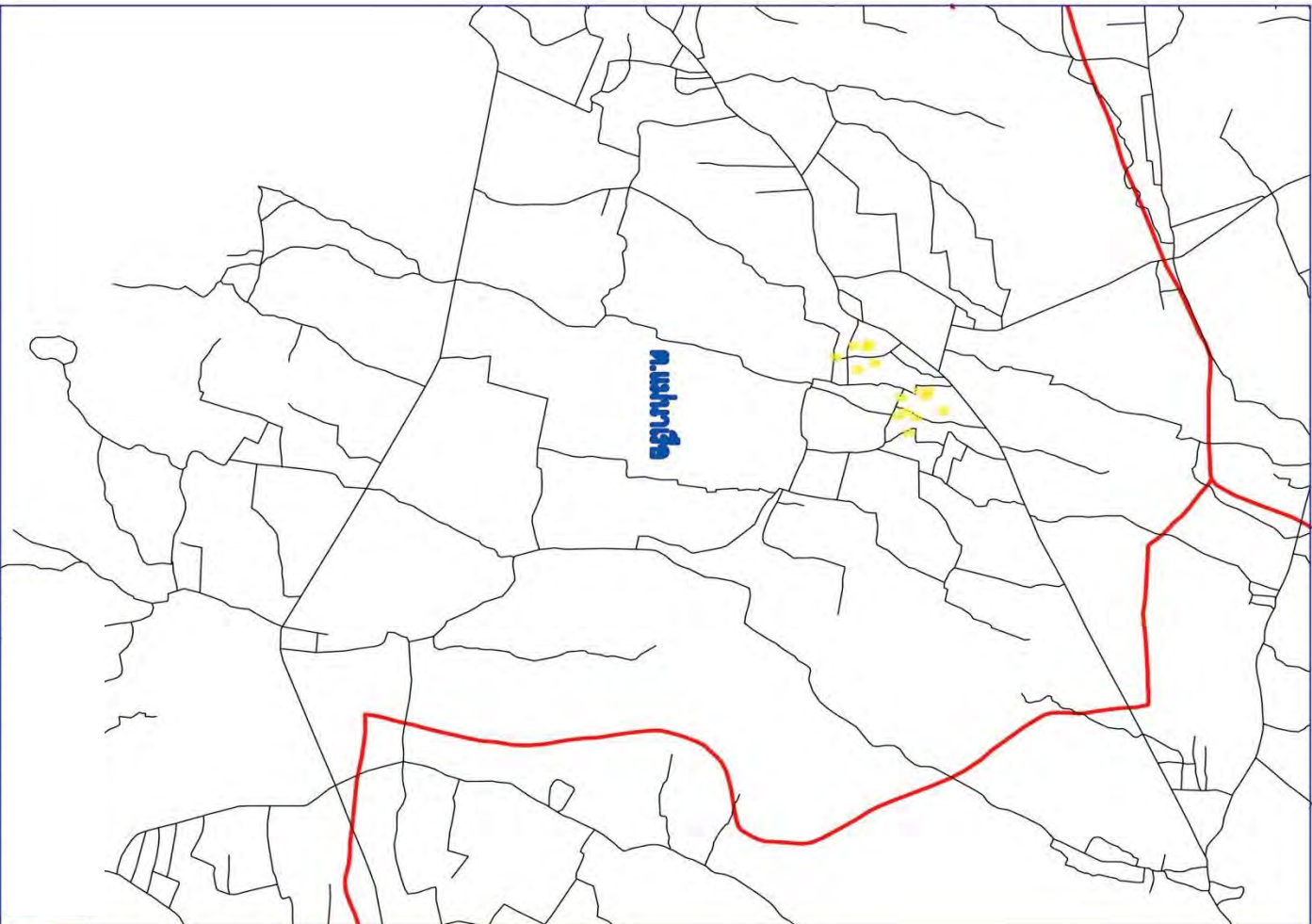
ภาพที่ 3.113: การวิเคราะห์การทำงานเส้นทางสัญญาณภายในอาคารพักอาศัยของ
นายธีรยุทธ วาเพชร

ที่มา : จากการวิเคราะห์สำรวจอาคารพักอาศัยในพื้นที่หมู่บ้านแม่นาเรือ

ลำดับ ที่	ชื่อเจ้าของบ้าน	แปลนพื้นที่ 1	แปลนพื้นที่ 2	รูปแบบหลังคา	รูปแบบอาคาร	การวิเคราะห์องค์ประกอบของบ้าน	การวิเคราะห์การใช้พื้นที่ในตัวบ้าน
1	นางต้อมแก้ว สุขัง						
2	นางแสงแก้ว วันทา						
3	นายอนันต์ พ็อดำ						
4	นางภาวิณี ชันรัฐ						
5	นายณัฐพงษ์ บุญเรือง						

ลำดับ ที่	ชื่อเจ้าของบ้าน	แปลนพื้นที่ 1	แปลนพื้นที่ 2	รูปแบบหลังคา	รูปแบบอาคาร	การวิเคราะห์องค์ประกอบของบ้าน	การวิเคราะห์การใช้พื้นที่ในต้วบ้าน
6	นายไข่ ยะดา						
7	นางเหลียม ปัญญาวงศ์						
8	นายแก้วมา นนท์ทะกา						
9	นายสม ใจเสมอ						
10	นายมัว อูปาปิง						

ลำดับ ที่	ชื่อเจ้าของบ้าน	แปลนพื้นที่ 1	แปลนพื้นที่ 2	รูปแบบหลังคา	รูปแบบอาคาร	การวิเคราะห์ องค์ประกอบของบ้าน	การวิเคราะห์การใช้ พื้นที่ในตัวบ้าน
11	นายน้อย ทะปัญญา						
12	นายศรีนวล ปัญญาวงศ์						
13	นายเหรียญทอง ปัญญา วงศ์						
14	นายธีรยุทธ วาเพชร						
15	นางต้อม อูปาปิง						

ภาพที่ 3.115 : แผนที่แสดงตำแหน่งบ้านเก่า ตำบลแม่นาเรื่อ
อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

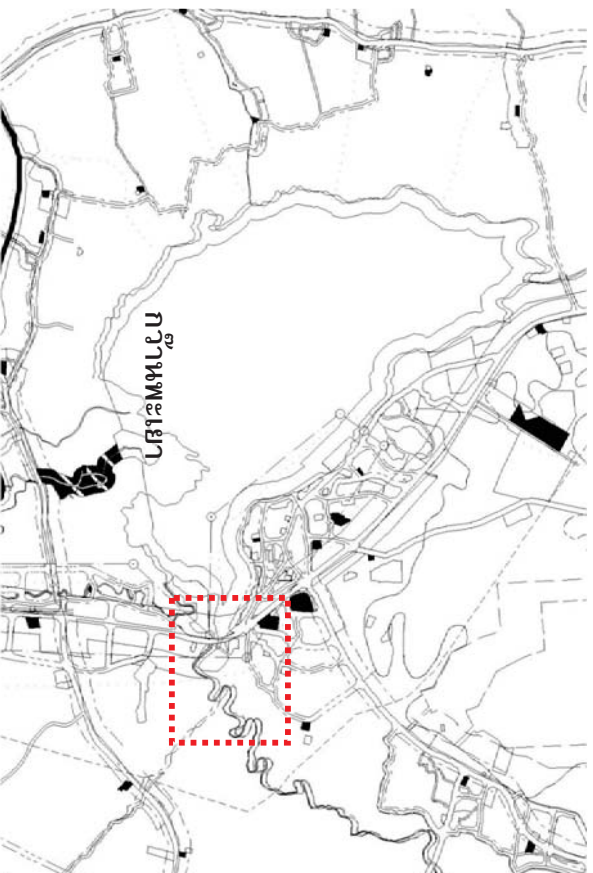
3.2 ส่วนอาคารร้านค้า

1) การสำรวจอาคารประเภทอาคารเรือนร้านค้าในเขตอำเภอเมืองพะเยา

จังหวัดพะเยาเป็นเมืองที่มีความสำคัญและมีประวัติศาสตร์อันยาวนาน เมืองพะเยาที่เกิดขึ้นนับแต่อดีต มีการรวมตัวของกลุ่มคนหลากหลายชนชาติ และหลากหลายชุมชน ทั้งชุมชนพื้นเมือง ชุมชนของชาวจีน และชุมชนชาวไทยใหญ่ เป็นต้น การรวมตัวของชุมชนก่อให้เกิดการค้าขาย แลกเปลี่ยนสินค้า ส่วนหนึ่งเกิดการแลกเปลี่ยนสินค้าและการค้าขายจากสินค้าพื้นเมือง การแลกเปลี่ยนสินค้าในช่วงหลัง พ.ศ. 2475 ส่วนหนึ่งเกิดการแลกเปลี่ยนสินค้า และการค้าขาย โดยสินค้าส่วนใหญ่ได้ถูกนำมาจากจังหวัดลำปาง โดยการค้าแลกเปลี่ยนผ่านเกวียน และรถบรรทุกในบางครั้ง

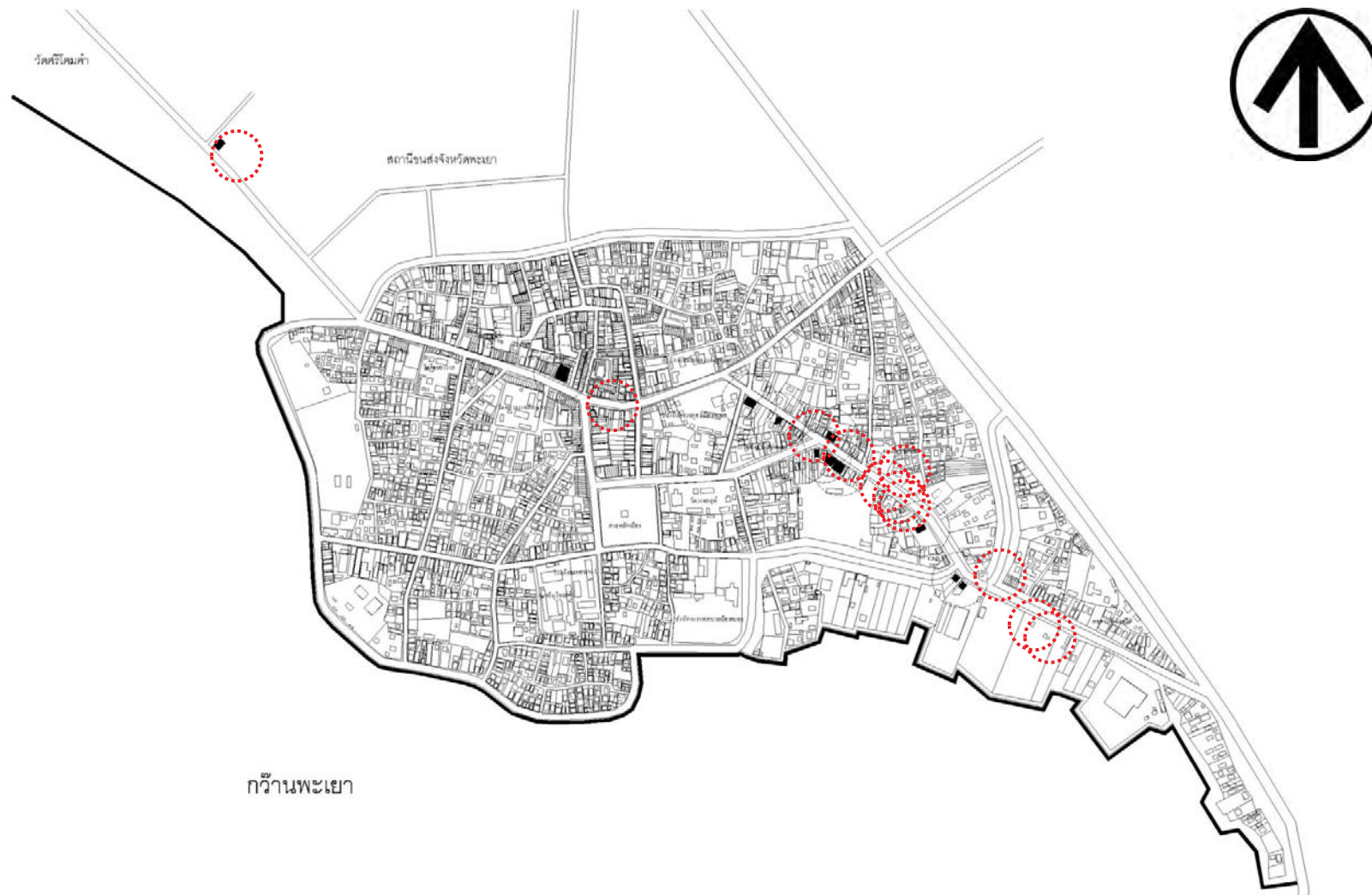
คร่าว

การสำรวจอาคารประเภทอาคารเรือนค้าในเขตเมืองครั้งนี้ได้ดำเนินการสำรวจในเขตพื้นที่ถนนหนองระบุ อำเภอเมืองจังหวัดพะเยา และบนถนนสายหลักในเขตเมืองพะเยา ซึ่งการสำรวจครั้งนี้ได้พบอาคารประเภทเรือนร้านค้าซึ่งปัจจุบันบางส่วนยังคงใช้งานอาคารตามปกติ และอีกส่วนหนึ่งได้ถูกทิ้งร้างแล้ว จำนวน 11 กลุ่มอาคาร จากการสำรวจพบอาคารเรือนร้านค้าในเขตพื้นที่ของเมืองพะเยา ดังนี้

ภาพที่ 3.116: พื้นที่เขตอำเภอเมืองพะเยา เขตตำบลเวียง พื้นที่เก็บข้อมูลอาคารประเภทเรือนร้านค้า

ที่มา : จากสำเนานิเทศกรรมการและผังเมือง จังหวัดพะเยา

ภาพที่ 3.117: แสดงตำแหน่งอาคาร พื้นที่เก็บข้อมูลอาคารประเภทเรือนร้านค้า
ที่มา : จากการสำรวจข้อมูลอาคาร วันที่ 20 มกราคม 2555

ตารางที่ 3.2 แสดงพิกัดตำแหน่งอาคารที่ดำเนินการสำรวจประเภทร้านค้า

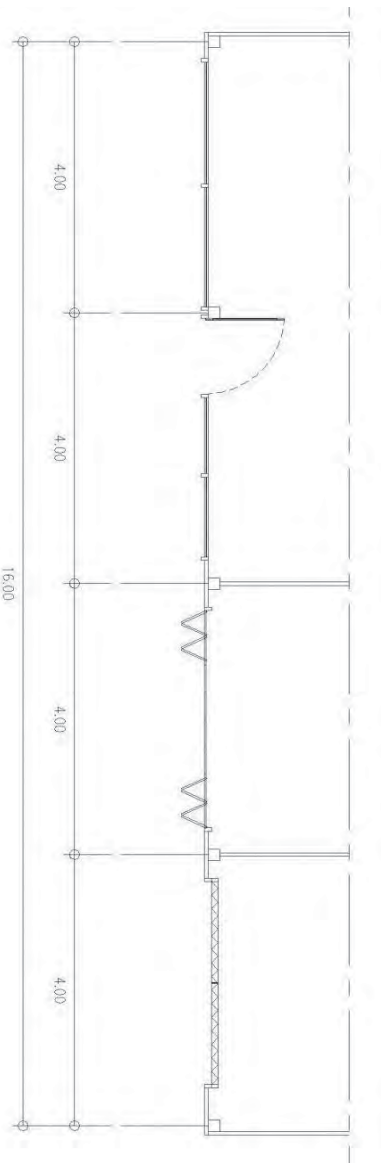
ลำดับ	ชื่อกลุ่มอาคาร	รหัสกลุ่มอาคาร	จำนวนห้อง	ห้องที่ต่อเติม	จำนวนชั้น	พิกัดที่ตั้ง	พิกัดที่ตั้ง	เขตตำบล	สถานะ
No.	Building Name	Building Code	Quantity(Unit)	Quantity(Unit)	Floor	GPS(N)	GPS(E)	Location	Status
1	กลุ่มอาคาร A	ร้านพะเยามิวสิค	4	1	2	19°10'2.59"N	99°54'21.25"E	เวียง	ใช้งาน
2	กลุ่มอาคาร B	ร้านไพบูลย์	4	1	2	19°10'2.98"N	99°54'20.68"E	เวียง	ใช้งาน
3	กลุ่มอาคาร C	ร้านเครื่องจักรสาน	2	1	2	19°10'3.37"N	99°54'19.71"E	เวียง	ใช้งาน
4	กลุ่มอาคาร D	ร้านพะเยาทวีผล	3	-	2	19° 9'58.51"N	99°54'26.92"E	เวียง	ใช้งาน
5	กลุ่มอาคาร E	อาคารร้างมุกถนน	3	-	2	19° 9'55.64"N	99°54'28.68"E	เวียง	ทิ้งร้าง
6	กลุ่มอาคาร F	อาคารในโรงสีข้าว	2	1	1	19° 9'54.96"N	99°54'29.42"E	เวียง	ทิ้งร้าง
7	กลุ่มอาคาร G	ร้านเจริญชาติ	4	-	2	19°10'3.99"N	99°54'20.49"E	เวียง	ใช้งาน
8	กลุ่มอาคาร H	ร้านอนุวัตินิคม	5		1	19°10'8.05"N	99°54'2.60"E	เวียง	ใช้งาน
9	กลุ่มอาคาร I	ร้านญาติสา	3	-	2	19°10'5.27"N	99°54'16.92"E	เวียง	ใช้งาน
10	กลุ่มอาคาร J	เจริญชัยเครื่องเย็น	2	-	2	19°10'19.15"N	99°53'43.37"E	เวียง	ใช้งาน
11	กลุ่มอาคาร K	สำนักงานไฟศาล และเพื่อน ทนายความ	5	-	2	19°10'6.41"N	99°54'15.03"E	เวียง	ใช้งาน

ที่มา : จากการสำรวจพื้นที่ ในเขตอำเภอเมืองพะเยา วันที่ 20 มกราคม 2555

001 กลุ่มอาคาร A ร้านพะเยาเมล็ด

ภาพที่ 3.118: แผนที่แสดงตำแหน่งที่ตั้งอาคาร 001 กลุ่มอาคาร A ร้านพะเยาเมล็ด
ที่มา : จากการเก็บข้อมูล วันที่ 20 มกราคม 2555

ภาพที่ 3.119: แปลนอาคาร กลุ่มอาคาร A ร้านพะเยาเมล็ด
ที่มา : จากการเก็บข้อมูล วันที่ 20 มกราคม 2555

ภาพที่ 3.120: แสดงภาพอาคาร กลุ่มอาคาร A ร้านพะเยาโมเดิร์น

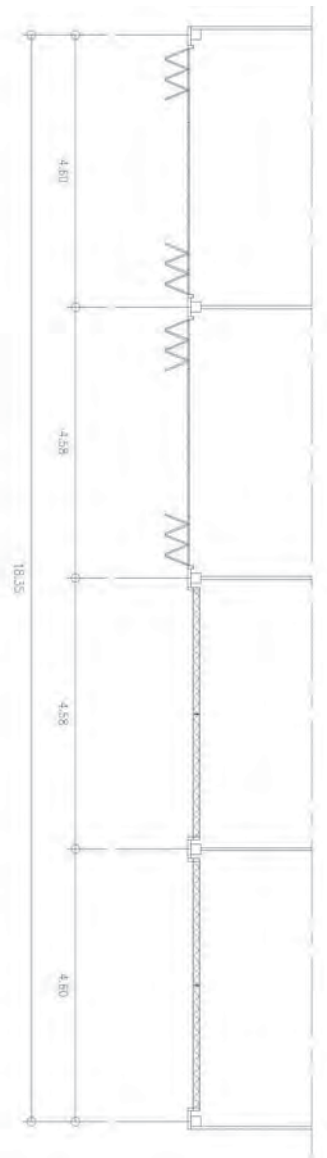
ที่มา : จากการเก็บข้อมูล วันที่ 20 มกราคม 2555

002 กลุ่มอาคาร B บ้านไผ่บุญยี่

ภาพที่ 3.121: แผนที่แสดงตำแหน่งที่ตั้งอาคาร 001 กลุ่มอาคาร B บ้านไผ่บุญยี่

ที่มา : จากการเก็บข้อมูล วันที่ 20 มกราคม 2555

ภาพที่ 3.122: แผนโครงสร้าง กลุ่มอาคาร B บ้านไผ่บุญยี่

ที่มา : จากการเก็บข้อมูล วันที่ 20 มกราคม 2555

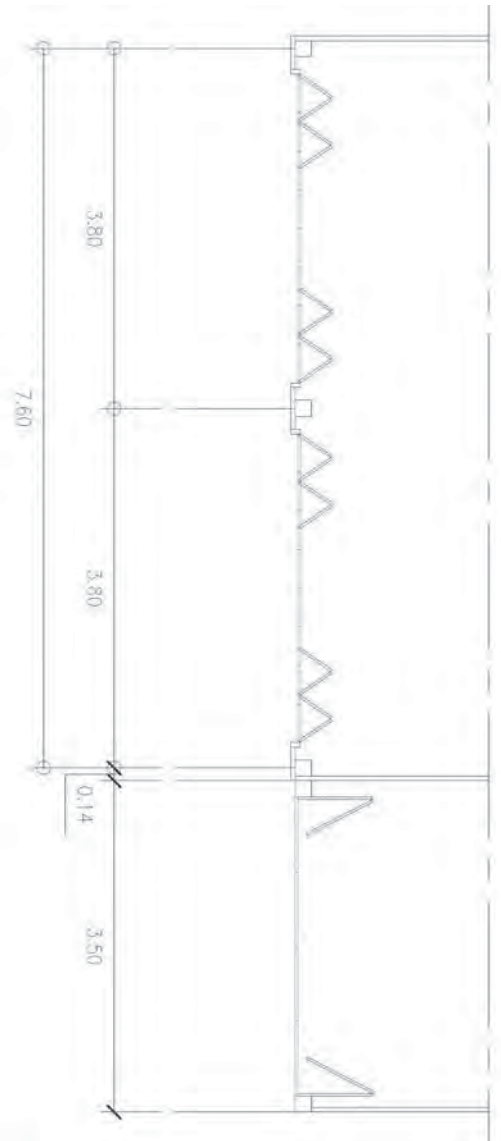
ภาพที่ 3.123: แสดงภาพอาคาร กลุ่มอาคาร B บ้านใหม่
ที่มา : จากการเก็บข้อมูล วันที่ 20 มกราคม 2555

003 กลุ่มอาคาร C ร้านขายเครื่องจักรสาน

ภาพที่ 3.124: แผนที่แสดงตำแหน่งที่ตั้งอาคาร 001 กลุ่มอาคาร C ร้านขายเครื่องจักรสาน

ที่มา : จากการเก็บข้อมูล วันที่ 20 มกราคม 2555

ภาพที่ 3.125: แผนอาคาร กลุ่มอาคาร C ร้านขายเครื่องจักรสาน

ที่มา : จากการเก็บข้อมูล วันที่ 20 มกราคม 2555

ภาพที่ 3.126: แพลนอาคาร กลุ่มอาคาร
C ร้านขายเครื่องจักรสาน
ที่มา : จากการเก็บข้อมูล วันที่ 20
มกราคม 2555